HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2015 Cena $ 2.50 FEBRUARY 2015

Hora Matky Boží u Králík

Nad městem Králíky nedaleko státní hranice s Polskem, pod Kralickým Sněžníkem, na historickém trojmezí Čech, Moravy a Kladska strmí ve veliké výšce poutní areál, spojený s městem alejí s kapličkami. Nazývá se Hora Matky Boží. Dříve byla tato hora pustá a bez porostu, proto se jí říkalo Lysá hora. V době třicetileté války přicházely na horu v procesích děti z Králík a okolí, modlily se a zpívaly mariánské písně. Mezi nimi byl i malý Tobiáš Jan Becker (1646 - 1710), pozdější královéhradecký biskup. Ten si tehdy ještě jako chlapec umínil, že až vyroste, postaví na této hoře mariánskou kapli. Když se po studiích u jezuitů v Kladsku stal knězem a následně kanovníkem u sv. Víta v Praze a roku 1696 navštívil své rodiště, byl svědkem vzrůstající obliby Lysé hory u poutníků zblízka i zdaleka. Krajem se šířily zvěsti o tajemných úkazech, především o tajemné záři vycházející z kopce a osvětlující celé okolí. Tehdejší farář v Králíkách P. Schliemann na to kanovníka Beckera upozornil a ten se rozpomenul na své dávné předsevzetí, které mohl nyní uskutečnit. Tak se začal stavět trojlodní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Lidé na stavbě pracovali velmi obětavě, nosili cihly a kameny a všechny práce vykonávali bez nároku na peněžní odměnu. Za čtyři roky 21. srpna 1700 byl kostel posvěcen a na hlavním oltáři umístěn Milostný obraz Panny Marie. Od té doby se Lysá hora začala nazývat „Hora Matky Boží".

Mariánský milostný obraz je kopií římského obrazu Panny Marie Sněžné. Dříve než byl darován tomuto poutnímu místu, byl jeho vlastníkem Tobiáš Jan Becker, který jej dostal jako student od hraběnky Putzardové ze Slatiňan u Chrudimi. V době, kdy byl vychovatelem jejích vnuků, uviděl u ní obraz, který byl kopií obrazu z baziliky Santa Maria Maggiore v Římě. Ten ho natolik fascinoval, že se ho ze všech sil snažil získat. Hraběnka mu jej ze začátku odmítala darovat, ale nakonec mu jej s těžkým srdcem věnovala. Tobiáš pak měl obraz s sebou všude, kde jako kněz působil, a nabádal lidi, aby uctívali Pannu Marii a se modlili se k ní. Později, když obraz věnoval na Horu Matky Boží, byl dodatečně ozdoben stříbrnou tunikou, perlami a zlatým řetízkem.

Roku 1701 se Tobiáš Jan Becker stal královéhradeckým biskupem. Ve stejném roce položil základní kámen ke stavbě velkého poutního komplexu. V letech 1701-1704 byl vybudovaný čtyřkřídlý ambit. V roce 1706 byla kolem přístupové cesty z Králík vysázena alej a bylo zde postaveno osm kaplí a v letech 1706 - 1710 byl v sousedství kostela vybudován klášter servitů, tj. služebníků Panny Marie. Roku 1710 byla postavena na nádvoří uprostřed ambitů kaple Svatých schodů.

Již od počátku tohoto poutního místa na Hoře Matky Boží sem přicházelo mnoho poutníků, ctitelů Panny Marie, která zde byla vzývána hlavně jako útočiště hříšníků a Matka milosrdenství. Na přímluvu Panny Marie se zde také stalo mnoho zázraků a modlitby mnohých zde byly vyslyšeny. V roce 1710 sem přišlo na 10 tisíc poutníků v čele s biskupem a třemi hrabaty prosit o záchranu před morem. Počet poutníků neustále rostl, v roce 1728 je doloženo, že zde bylo za rok podáno 152 tisíc svatých přijímání. Josefínské reformy klášter prožil také bez pohromy. Vypráví se, že to bylo zásluhou jednoho zdejšího mnicha, který císaři při jeho návštěvě kláštera na otázku, kde se nachází středobod Země, vtipně odpověděl, že vždy tam, kde právě stojí Jeho císařské Veličenstvo.

V noci ze 7. na 8. srpna 1846 do kostela udeřil blesk a ten vyhořel. Milostný obraz zachránil P. Bernard s nasazením vlastního života, výzdoba poutního kostela ale vzala z velké části zasvé. Ovšem již následujícího roku byl poutní kostel opět v provozu.

Od roku 1883 převzali duchovními správu poutního místa redemptoristé. Protože Hora Matky Boží leží v pohraničí, byli poutníci i duchovní správci většinou Němci. Po roce 1945, kdy museli Němci toto území opustit, nahradili německé redemptoristy redemptoristé čeští.

Ti však spravovali toto poutní místo jen do roku 1950. V noci ze 13. na 14. duben 1950 byly totiž na rozkaz komunistické vlády všechny mužské kláštery přepadeny a řeholníci odvlečeni do centralizačních klášterů. Jedním z nich se stal i dům na Hoře Matky Boží. Zde byli internováni nejen redemptoristé, ale také jezuité a salesiáni. Pod dozorem státních zmocněnců zde žili v nelidských podmínkách a těžce pracovali v lese, na polích či u dobytka. Roku 1960 dostali někteří státní souhlas a mohli se vrátit do duchovní správy, ostatní odešli do civilního zaměstnání. Klášter pak převzala Česká katolická charita a přišly sem sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie. Kostel byl v době Pražského jara 1968 na nátlak věřících otevřen a zpřístupněn veřejnosti. Sestry nejprve obnovily zcela zdevastovanou budovu kláštera a po roce 1970 začaly s obnovou kostela a celého poutního areálu.

Po sametové revoluci se v roce 1990 na Horu Matky Boží vrátili redemptoristé. S výraznou pomocí Nadace Franze Jentschkeho byl roku 1993 znovu otevřen i poutní dům a v letech 2002 - 2007 se zde pořádaly lidové misie. V roce 2013 předali redemptoristé poutní místo královéhradecké diecézi, která zde nyní zajišťuje duchovní správu.

Přístupová cesta z Králík na Horu Matky Boží je stvárněna jako křížová cesta asi 1,5 kilometru dlouhá. Ta ústí krásným schodištěm do nádvoří obklopeného ambitem, který je vyzdoben obrazy znázorňujícími sedm bolestí a sedm radostí Panny Marie. Nároží ambitu tvoří kaple sv. Anny, kaple Kříže Páně, kaple Dušičková a kaple archanděla Michaela. Uprostřed východního křídla ambitu se nachází dvouvěžové průčelí poutního kostela P. Marie. Kostel sám je trojlodní bazilika s půlkruhově uzavřeným presbytářem, s kaplemi po jeho stranách a sakristií v jeho ose. Kaple jsou vymalovány nástropními freskami Zvěstování Páně a Smrt sv. Juliány Falconieri. Dnešní zařízení kostela je z doby po r. 1900. Na hlavním oltáři je milostný obraz Panny Marie Sněžné ze 17. století. Zadní část poutního areálu vyplňuje trojkřídlá konventní budova bývalého kláštera, která je spojena s ambitem i se sakristií kostela. U severní strany předního nádvoří stojí patrová budova tzv. Svatých schodů. Jejich začátek zdobí sousoší „Ecce homo" a Jidášovy zrady. Ústředním schodištěm se může vystupovat pouze po kolenou a věřící zde rozjímají nad Kristovou výkupnou obětí. Severně od celého areálu se na konci příjezdové komunikace nachází budova poutního domu, kde je možnost ubytování.

Foto na titulní straně:
Hora Matky Boží u Králík

Na Králické hoře

Na Králické hoře
krásná bílá růže
přelibezně voní,
každý dychtí po ní,
ona všem pomůže.

Ta růže překrásná
jest Maria Panna,
která je zvolená
Matkou Krista Pána,
sem z ráje nám daná.

Volá nás v tento čas,
abychom přišli zas
ji tam navštíviti,
poklonu složiti,
líbezný, krásný hlas.

Tak jsme se schystali,
na cestu vydali,
nic se nelekáme,
že daleko máme,
přátelé rozmilí.

Můj milý poutničku,
natrhej kvítečků,
až věnce uvijem,
radovat se budem,
uctíme Matičku.

Mládenci a panny,
pojďte také s námi,
budeme zpívati,
čest, chválu vzdávati
Panence Marii.

Rodičové milí,
vašich dítek dbalí,
s námi se vydejte,
Matičku vzývejte
v tuto svatou chvíli.

Vy dítky nevinné,
jak kvítky spanilé,
vaše čistá srdce
neste Krista Matce,
Královně přemilé.

Až k Matičce dojdem,
na kolena padnem,
zdrávas buď, Maria,
tys milosti plná,
všichni zpívat budem.

„Ó krásná růžičko,
milostná Matičko!"
tak ji pozdravíme,
Královnu uctíme,
darujem srdéčko.

Vy andělské sbory
s všeho světa tvory,
hlasy s námi spojte
a nás vyučujte
chváliti Marii.

Ona je jediná
ze všech panen Panna,
dvanácti hvězdami
před všemi ženami
jest korunovaná.

Jak lilie čistá
jest Matička Krista,
též nám je od Pána
za Matičku dána,
spása naše jistá.

Otevřme jí směle
srdce naše celé,
ráda nás potěší,
bolesti utiší
Matka Spasitele

Tisíce bolestí
jen pro naše zlosti
snášeti musela,
když Syna viděla
kříže tíhu nésti.

Proto jí korunu
na nebeském trůnu
Syn její uchystal,
když ji na nebe vzal,
zvolil za Královnu.

Shlédni na nás z nebe,
my prosíme tebe,
neboť jen ty sama
do nebe jsi brána,
jediná naděje.

Také my doufáme,
když k tobě voláme
o pomoc, Maria,
Královno přemilá,
důvěrně žádáme.

Nepřestanem nikdy
tebe milovati,
tebe naší Matkou,
naději přesladkou
vždycky nazývati.

Jak tvůj hlas zaslechnem,
navštívit tě půjdem,
po tobě, Matičko,
nebeská perličko,
vždycky toužit budem.

Amen, ó Maria,
píseň svou končíme,
ve tvé ruce svaté
sebe i své drahé
nyní poroučíme.

Salve Regina
Poutnický kancionál č. 111

Milostný obraz Panny Marie
na Hoře Matky Boží u Králík

Zásvětná modlitba k Panně Marii

Matko mého Spasitele a Matko míru, tobě dnes s láskou odevzdávám svůj život. Jako tě Ježíš umírající na kříži předal i mně, tak nyní i já předávám sebe tobě. Vezmi mne na svůj mateřský klín! Chci milovat Ježíše, jak jsi ho milovala ty, Matko. Chci se naučit naslouchat Otcovu slovu a konat jeho vůli.

Maria, s tebou se chci učit, jak milovat všechny lidi jako bratry a sestry, protože oni všichni jsou tvoji. Odevzdávám se ti, aby má modlitba byla modlitbou srdce, ve které naleznu pokoj a lásku a sílu smíření. Tobě, Matko Boží, odevzdávám svou minulost, přítomnost a budoucnost, všechny své schopnosti a dary. Přeji si vyrůstat s tebou, jako vyrůstal Ježíš. Ať ve mně od této chvíle vše s tebou oslavuje mého Pána! Kéž od nynějška má duše radostí zpívá jeho lásce a milosrdenství! Zasvěcuji ti, Matko, také svou rodinu, všechny své přátele, všechny ty, s kterými žiji a pracuji.

Maria, chci být s Tebou nositelem Ducha svatého. Dej, ať je mé srdce poslušné jeho vnuknutí, jako bylo tvé!

Matko míru, dej, ať jsou má slova neodvolatelná. Ať na tvou přímluvu mne už nikdy nesvede hřích. Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

6. neděle v mezidobí - 15. února 2015

1. ČTENÍ - Lev 13,1-2.45-46

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna - což bývají příznaky zhoubného malomocenství - ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechen čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor."

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,31 - 11,1

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všecko dělejte k Boží oslavě. Nebuďte pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista.

EVANGELIUM - Mk 1,40-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit." Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!" A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví." On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

1. neděle postní - 22. února 2015

1. ČTENÍ - Gen 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpustošila zemi." Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizuji mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo."

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám u Boha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu."

2. neděle postní - 1. března 2015

1. ČTENÍ - Gen 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!" Odpověděl: „Tady jsem!" Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím." Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!" Ten se ozval: „Tady jsem!" Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna." Abrahám pozdvihl své oči, a hle - za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám - praví Hospodin - že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl."

2. ČTENÍ - Řím 8, 31b-34

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všecky, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM - Mk 9,2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybílit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři

stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?" Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!" Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých".

3. neděle postní - 8. března 2015

1. ČTENÍ - Ex 20.1-17

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazuji milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu."

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,22-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Židé si přejí zázraky. Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá" Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá" Boží věc je silnější než lidé.

EVANGELIUM - Jan 2,13-25

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!" Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?" Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím." Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?" On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

4. neděle postní - 15. března 2015

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23

Čtení z druhé knihy Kronik.

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvrnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvém roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. ledna 2015

Politické události

Česko si připomnělo oběti holocaustu. Na tryznu dorazili pamětníci i evropští politici

Praha a Terezín hostily v pondělí 26. a v úterý 27. ledna pietní akce, na kterých si evropští státníci, představitelé židovských obcí i bývalí vězni připomněli sedmdesáté výročí osvobození koncentračního tábora Osvětim Rudou armádou.

Dvoudenní program vyvrcholil úterní vzpomínkou v Terezíně. Památku obětí holocaustu tam uctili nejen čeští ústavní činitelé, ale také desítky předsedů a místopředsedů parlamentů z celé Evropy.

Už v pondělí navštívil Terezín slovenský prezident Andrej Kiska společně s českou hlavou státu. "Pamatuji si, že jsem tu byl poprvé jako asi dvanáctiletý chlapec, a už tehdy ve mně zarezonovalo, jaké brutality se tu děly a jaké v době druhé světové války vznikly. To, jak fašisté dokázali zakrývat, co se ve skutečnosti děje, je důkazem zvěrstev, na která nesmíme nikdy zapomenout," citoval Kisku web Rozhlas.cz.

Terezínské tryzně předcházela dvoudenní konference Let My People Live, která se uskutečnila na Pražském hradě. Kromě připomínky hrůz v nacistických koncentračních táborech se na ní hovořilo i o aktuálních tématech.

"To, co nám podle mého názoru hrozí, je superholocaust, jehož oběťmi budou stovky milionů lidí. Chtěl bych citovat výrok jednoho z vojenských velitelů Islámského státu, který prohlásil: Zabijeme sto, dvě stě nebo pět set milionů lidí, nám je to jedno," řekl ve svém projevu na konferenci prezident Miloš Zeman.

Další řečníci pak během Let My People Live upozornili, že antisemitismus zůstává i sedmdesát let po konci druhé světové války v mnoha evropských státech velkým problémem. "Dnes jsme v situaci, kdy je židovská komunita v Evropě blízko novému exodu z Evropy. Židé se hodně bojí. Nacismus se znovu hlásí o slovo," prohlásil ve svém příspěvku šéf Evropského židovského kongresu Moše Kantor.

Hlavní pietní akce, připomínající sedmdesáté výročí osvobození Osvětimi, se uskutečnila u bývalé hlavní brány tamějšího koncentračního tábora. Česko na tryzně zastupoval předseda vlády Bohuslav Sobotka (ČSSD). "Je nejen důležité nezapomínat, co se stalo, připomínat si oběti, je ale také důležité, abychom mladé lidi učili toleranci a porozumění, aby se to, co se tady stalo v Osvětimi, už nikdy nemohlo zopakovat," citovala českého premiéra ČTK.

Vyhlazovací tábor v polské Osvětimi osvobodili vojáci sovětské armády 27. ledna 1945. V předchozích letech v něm v plynových komorách nebo na následky těžké práce a nelidského zacházení zemřel více než jeden milión lidí. Na 27. leden proto každoročně připadá Den památky obětí holocaustu.

Proti terorismu, za svobodu slova, ale i za větší zodpovědnost, znělo po útoku v Paříži

"Teroristický útok v Paříži jasně ukazuje, že je třeba nepolevit v mezinárodním úsilí a spolupráci zemí v boji proti terorismu," uvedl v tiskové zprávě předseda vlády Bohuslav Sobotka (ČSSD) po masakru v redakci satirického časopisu Charlie Hebdo 7. ledna. Prezident Miloš Zeman v kondolenčním dopisu francouzskému prezidentovi vzkázal: "Jsem rozhořčen tímto krvavým zločinem, který si dosud vyžádal dvanáct lidských životů a který vnímám jako výpad proti svobodě slova a základním hodnotám, na nichž stojí evropská společnost." Počet všech obětí se později vyšplhal na sedmnáct.

Paříž uspořádala 11. ledna velký pochod k uctění památky obětí. Zúčastnilo se ho mnoho světových státníků, německá kancléřka Angela Merkelová, britský premiér David Cameron, byl mezi nimi i český premiér Bohuslav Sobotka. V Praze se 8. ledna, den po teroristických útocích, shromáždily stovky lidí před francouzskou ambasádou a pokládaly květiny a vzkazy.

Tomáš Halík, český kněz a filozof, vzbudil 12. ledna emoce zveřejněním článku na www.lidovky.cz s titulkem "Já nejsem Charlie. Ke svobodě patří zodpovědnost". Poukázal jím na fakt, že lidé nazývají oběti teroristických útoků hrdiny, a tvrdí, že bychom se s nimi neměli ztotožňovat. "Pokud prezident Hollande nazývá redaktory Charlie Hebdo 'našimi hrdiny', ukazuje se tím mělkost a prázdnota nejen tohoto politika, ale také politické kultury, kterou reprezentuje," napsal Halík. Ve svém článku odsoudil násilí, ale varoval před druhým extrémem v boji za svobodu kultury "abychom oslavovali dekadenci a cynismus jako symbol naší kultury a naší svobody: k svobodě patří zodpovědnost."

Česká facebooková skupina Islám v České republice nechceme (IvČRN) uspořádala v pátek 16. ledna před Pražským hradem demonstraci proti islamizaci Česka. Přišly zhruba dva tisíce lidí. Adam Vávra, jeden z účastníků akce, na otázku Caroliny, čeho demonstrace dosáhnou, odpověděl: "Doufám, že zaktivizují obyvatele této země k tomu, aby se postavili islamizaci a islámskému terorismu a na obranu našich svobod a sekulární demokracie." Další demonstraci skupina IvČRN naplánovala na 31. ledna, ta má na sociální síti facebook zatím bezmála čtyři tisíce potvrzených účastníků.

V Praze a některých dalších městech si Češi připomněli výročí smrti Jana Palacha

V polovině ledna se v České republice uskutečnilo několik pietních akcí u příležitosti 46. výročí smrti Jana Palacha. Soustrast a uznání tehdy dvacetiletému studentovi Filozofické fakulty Univerzity Karlovy přišli vyjádřit vrcholní čeští politici, veřejně známé osobnosti i běžní občané. Největší akce se konaly tradičně v Praze, ale památku studenta, který se nechtěl smířit se začínající normalizací, uctili lidé v menších městech, především v Palachových rodných Všetatech.

Vzpomínkové happeningy začaly v pátek 16. ledna. Na Václavské náměstí přišlo v průběhu celého dne pod záštitou různých neziskových organizací, ale i naprosto spontánně několik stovek lidí. Pa-

mětní věnec zde položili například premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD), ministr kultury Daniel Herman (KDU-ČSL) nebo ministr pro lidská práva a syn předního československého disidenta Jiří Dienstbier (ČSSD).

V neděli 18. ledna, v předvečer výročí Palachovy smrti, se zhruba dvě stě lidí zúčastnilo vzpomínkové akce u jeho hrobu na pražských Olšanech. Shromáždění přišel podpořit i bývalý ministr zahraničí a předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg, který se kriticky vyjádřil k polistopadovému vývoji v českých zemích. "Když se podívám, co jsme s tou svobodou udělali, tak se stydím," prohlásil. Následně se průvod lidí se symbolickou hořící svíčkou v čele přesunul z Olšanských hřbitovů na Václavské náměstí. Zde pronesli mluvčí spolku Podhradí, který tento mítink zorganizoval, kritickou řeč na adresu prezidenta Miloše Zemana. Ten podle jejich názoru šíří v Česku ruskou propagandu.

Palachův odkaz je v České republice i po 46 letech stále živý. To potvrzuje například film Hořící keř, který vloni získal jedenáct ocenění v přestižní soutěži Český lev. Dalším příkladem může být rozhodnutí Národního muzea zřídit v Palachově rodném domě ve Všetatech na Mělnicku stálou expozici. Mělo by se tak stát do roku 2018, avšak konečné datum otevření je nejisté, protože dům v posledních letech nikdo neobýval, a tudíž je ve špatném stavu. Letos na jaře bude vypsána architektonicko-výtvarná soutěž na jeho přestavbu.

Jan Palach se svým činem pokusil vyburcovat pasivní československou společnost k odporu vůči okupaci vojsky Varšavské smlouvy v srpnu předchozího roku a začínající normalizaci. 16. ledna 1969 se před Národním muzeem polil hořlavinou a zapálil. S rozsáhlými popáleninami byl převezen na kliniku v Legerově ulici, kde svým zraněním o tři dny později podlehl. Jeho pohřbu se zúčastnily desetitisíce lidí a výročí jeho smrti v roce 1989 rozpoutalo vlnu lidového odporu, která nakonec vyústila až v listopadový pád režimu.

Ekonomika

Česká koruna je nejrychleji slábnoucí měnou roku 2015

Hodnota české koruny se během několika dní propadla v řádu procent vůči dvěma nejvíce obchodovaným světovým měnám - americkému dolaru a společné evropské měně euru. Během "černého týdne" od 5. do 12. ledna se hodnota koruny každým dnem snižovala, až nakonec kulminovala v úterý 13. ledna. Tehdy její kurz vůči dolaru překročil psychologickou hranici 24 korun za dolar a 28 za euro. Šlo o největší propad domácí měny vůči dolaru za posledních devět let. Euro překročilo tuto hranici naposledy před šesti lety.

"Za prudkým oslabením koruny v posledních dnech, dnešek nevyjímaje, stojí primárně obava trhu, že Česká národní banka (ČNB) na únorovém zasedání oznámí zvýšení intervenční hladiny ze současných 27 CZK/EUR na úroveň 29 CZK/EUR či výše," vyjádřil se pro server Novinky.cz analytik Miroslav Novák. Následně dodal, že prudký propad koruny během posledních dní si lze vyložit jako obavu trhu před dalšími zásahy centrální banky, přičemž trh "bere osud koruny do vlastních rukou".

Slabá koruna by podle expertů mohla pomoci exportérům. Stejně tak se domnívají, že i přes nevýhodný kurz vůči dolaru můžeme počítat s dalším poklesem cen pohonných hmot. Na druhou stranu však ekonomové upozorňují, že je nutné počítat s růstem cen u dovozového zboží – například elektroniky. Prodraží se rovněž zájezdy do zahraničí.

Národní měna je oslabena dlouhodobě od intervence ČNB v listopadu 2013. Bankovní rada tehdy sáhla k tomuto radikálnímu řešení poprvé od roku 2002 a svůj krok zdůvodňovala i obavami z hrozící deflace. Za tento krok se na guvernéra Miroslava Singera snesla vlna kritiky. Dlouhodobým odpůrcem intervencí ČNB je i prezident Miloš Zeman.

Díky snížení úrokových sazeb Evropské centrální banky koruna opět posilovala a v dalších dnech se pozvolna vracela na svoji původní hodnotu. V pátek 16. ledna se euro obchodovalo za 27,79 korun, což je přibližně tolik, za kolik se obchodovalo na začátku inflačního týdne ve středu 7. ledna.

Kurzovní lístek
2.2. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.750
Kanada, 1 .....19.364
USA, 1 .....24.537

Kultura

Vítěz Cen české filmové kritiky si odnesl polovinu trofejí

Večer filmových ocenění patřil Cestě ven. V sobotu 24. ledna byla v pátém ročníku soutěže Ceny české filmové kritiky vyhlášena nejlepším snímkem uplynulého roku a celkem vyhrála ve čtyřech kategoriích. Nejlepším dokumentárním filmem je snímek K oblakům vzhlížíme a objevem roku se stal Jiří Mádl. O padesátce českých filmů, které šly vloni do distribuce, hlasovala padesátka kritiků.

Cenu za film roku Cesta ven převzali v pražském Divadle Archa dva z jeho tří producentů, a to Miloš Lochman a Jan Macola. Karel Chvojka se na předávání nedostavil. Snímek ve své kategorii porazil film Pojedeme k moři o dospívání jedenáctiletého chlapce a dopingové drama Fair Play, které Česká filmová a televizní akademie nominovala na prestižní ceny Oscar.

Cesta ven vypráví o mladé romské ženě, která chce vést obyčejný život, nicméně se potýká s mnoha překážkami. Trápí ji dluhy, obtížná komunikace s úřady, nemožnost získat legální práci i předsudky společnosti. "Snažíme se postihnout bez jakékoli nadsázky sociální realitu a ducha doby. Chceme, aby film obsahoval dokumentární atributy," řekl o filmu jeho režisér Petr Václav pro Českou televizi. Film je unikátní i svým obsazením, neboť v něm vystupují převážně neherci z romské komunity. Cesta ven kromě filmu roku a nejlepší režie vyhrála ještě kategorie nejlepší scénář a nejlepší ženský herecký výkon, který podala Klaudia Dudová. Martin Finger (Krásno) uspěl mezi herci a ocenění za nejlepší kameru patří snímkům Místa a Hany.

Nejlepším dokumentem se stal film Martina Duška K oblakům vzhlížíme, který porazil snímky Gottland a Magický hlas rebelky. Cena RWE pro objev roku putovala do rukou herce Jiřího Mádla, který filmem Pojede-

me k moři debutoval jako scenárista a režisér.

Že mezi filmovými kritiky a diváky zjevně zeje velká propast, napsala Věra Míšková v Právu a uvedla, že na vítěznou Cestu ven nepřišlo ani pět tisíc diváků a většina z oceněných děl nebyla ani průměrně navštívená. Na druhou stranu filmy, které diváky zaujaly, nezískaly žádnou cenu, některé dokonce žádnou nominaci. Nominováni nebyli například Tři bratři Zdeňka a Jana Svěrákových, na které přišlo do kin vůbec nejvíc diváků (přes 660 tisíc). Vyšší návštěvnost neměl vloni v Česku ani žádný zahraniční film.

V kavárně Liberál pokřtili antologii Nejlepší české básně 2014

Kolektiv redaktorů a publikujících autorů pokřtil 26. ledna už pátou sbírku básní, která reprezentuje nejlepší poezii současných českých básníků, jež vyšla vloni ve sbírkách, časopisech a na internetu. Původně se měl křest konat už v prosinci, nakonec jej ale organizátoři z důvodu špatného počasí a kolapsu pražské dopravy přesunuli na pozdější termín. Večer moderoval Martin Stöhr, hlavní redaktor sbírky. Jednotlivé úryvky přednesla editorka Olga Stehlíková. K ní se přidali autoři Ondřej Hanus, Milan Děžinský a další. Na poslední chvíli se musel z vážných důvodů omluvit druhý editor a arbitr Petr Hruška.

Nápad vydávat ročenku "nejlepších básní" vymyslel v roce 1988 americký básník a kritik David Lehman. Obdobné projekty se rozšířily po celém světě a povětšinou se setkávaly s příznivou odezvou čtenářů i kritiků. V Čechách přišlo s tímto projektem v roce 2009 nakladatelství Host. Tým editorů se každým rokem mění a není to ke škodě věci. Cílem projektu není vybrat nejlepší básně, ale spíše podat subjektivní pohled editorů na poezii daného roku, ukázat čtenáři tvorbu současných autorů a probudit v něm zvědavost. Jak zaznělo v prologu Petra Hrušky: "Báseň totiž, myslím, ze své podstaty není definice, ale volání."

Sport

Ze sportu stručně: Ledecká zlatá na MS, Sáblíková stříbrná na ME a biatlonistky v čele SP

* Snowboardistka Ester Ledecká se v 19 letech stala mistryní světa. V rakouském Lachtalu vybojovala ve čtvrtek 22. ledna zlato v paralelním slalomu. Šampiónka je dcerou zpěváka Janka Ledeckého a vnučkou hokejového mistra světa z roku 1972 Jana Klapáče.

* Rychlobruslařce Martině Sáblíkové se o druhém lednovém víkendu podařilo v ruském Čeljabinsku získat stříbrnou medaili ve víceboji. Sedmadvacetiletá rodačka z Nového Města na Moravě skončila šestá v závodě na 500 metrů, první ve "trojce", třetí v závodě na 1500 metrů a svůj úspěch završila vítězstvím v závodě na 5000 metrů. Její výkony nestačily jen na Nizozemku Ireen Wüstovou.

* Čtveřici biatlonistek Evě Puskarčíkové, Gabriele Soukalové, Jitce Landové a finišmance Veronice Vítkové se podařilo po velkém úspěchu v Oberhofu zvítězit i v bavorském Ruhpoldingu. Česká ženská štafeta čekala na vítězství ve SP 17 let. V posledním závodě v neděli 25. ledna v Anterselvě skončilo kvarteto druhé a letošní soutěž vede.

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat v neděli 22. února 2015 v 1.00 po obědě v klubu České misie 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2014.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2014.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2015.
Bude předložen plán činností na rok 2015.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Káblovka

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojení přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu $ 28.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí česky mluvící technik
Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Biskupové se v Praze sešli na 100. zasedání České biskupské konference

Ve dnech 20. a 21. ledna 2015 proběhlo v Praze 100. plenární zasedání českých a moravských biskupů. Samotnému pracovnímu jednání v klášteře augustiniánů předcházela 19. ledna 2015 ekumenická bohoslužba v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů.

Biskupové odsouhlasili rozdělení výnosu kostelní sbírky z podzimu 2014, která je určena na charitní pomoc uprchlíkům v různých částech světa. Vynesla úctyhodných 12 341 634 Kč. Z toho více než 4 miliony Kč (4 319 572 Kč) poputují na humanitární pomoc uprchlíkům ze Sýrie, kteří jsou obětí největší humanitární katastrofy dneška. Stejná částka je určena i na utečenecké projekty v Iráku zmítaného etnickým a fundamentalistickým násilím a necelé 4 miliony (3 702 490 Kč) budou vyčleněny na péči o oběti bojů na Ukrajině. Partnerem pro zajištění pomoci je Charita ČR.

Účastníci setkání se také seznámili s výsledky zpracování dat z posledního zjišťování počtu účastníků mší svatých v ČR. Průměrný počet pravidelných návštěvníků nedělních bohoslužeb v roce 2014 tak byl vyčíslen na 419 188 lidí. Z toho 136 955 na území České církevní provincie, 282 234 v rámci Moravské provincie a 3750 osob ve farnostech Apoštolského exarchátu.

Plenární zasedání navrhlo jako delegáta pro řádnou synodu o rodině na podzim letošního roku královéhradeckého biskupa Jana Vokála. Dále bylo oznámeno, že Christophe Jacob z komunity Chemin Neuf od února 2015 začne realizovat pilotní projekt duchovní služby na pražském letišti. Primárně je určen zaměstnancům a k pomoci v krizových situacích.

Biskup Jan Vokál byl plénem ČBK pověřen jednáním o využití brněnského Náměstí Svobody pro pořádání Národního eucharistického kongresu 2015.

Zástupci Karmelitánského nakladatelství informovali v rámci úterního programu o průběhu příprav na vydání reedice Českého misálu. Ten by měl být k dispozici do konce roku 2015. Doc. Jindřich Šrajer z jihočeské teologické fakulty pak den nato představil dosavadní činnosti Pracovní skupiny pro sociální otázky při ČBK.

Ve středu 21. ledna odpoledne si čeští a moravští biskupové v Mladotově domě na Pražském hradě prohlédli výstavu fotografií z církevního prostředí nazvanou Katedrála a živá setkání. Tuto putovní expozici projektu Člověk a víra si následně v průběhu roku budou moci prohlédnout i zájemci z dalších diecézí.

Ekumenická slavnost v pražské modlitebně Evangelické církve metodistické proběhla v pondělí 19. ledna při příležitosti Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Za předsednictví superintendenta Evangelické církve metodistické Petra Procházky se zde na jednom místě sešli nejvyšší představitelé křesťanských církví. Kázání se ujal plzeňský biskup František Radkovský.

Pallotini spusili nové webové stránky

V den slavnosti sv. Vincence Pallottiho spustili pallotini v České republice nové webové stránky (www.pallotini.cz), na kterých se budou zveřejňovat informace o Unii katolického apoštolátu, o sv. Vincenci Pallottim a jeho spiritualitě, a také aktuality ze života řádů pallotinů.

Ve čtvrtek 22. ledna 2015 uplynulo 165 let od smrti sv. Vincence Pallottiho, zakladatele Společnosti katolického apoštolátu (pallotinů). Pallotti byl římský diecézní kněz, který v 19. století přišel s myšlenkou Unie katolického apoštolátu. Jak říká P. Wojciech Zubkowicz, SAC: *"Cílem Unie je oživovat víru a rozpalovat lásku mezi věřícími, a tak vést k obnově a šíření víry. Unieby měla sdružovat věřící všech stavů i profesí a povzbuzovat je k apoštolské angažovanosti a spolupráci v jednotě. V současné době pallotini připravují českou verzi stanov Unii katolického apoštolátu, která získala schválení Svatého stolce a šíří se v mnoha zemích světa."*

Řád pallotinů působí v České republice od roku 2002. Kromě služby ve farnostech se pallotini věnují také šíření úcty k Božímu milosrdenství. Působí u prvního kostela v České republice, který je zasvěcen Božímu milosrdenství a sv. sestře Faustyně ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě, vydávají časopis Apoštol Božího milosrdenství a pořádají každý rok koncem července pěší pouť k Božímu milosrdenství.

V Roce víry zahájili pallotini u kostela ve Slavkovicích projekt „Nikodémova noc" (www.nikodemovanoc.cz) , který už přesáhl hranice republiky a probíhá také v Itálii, na Slovensku a v Polsku.

Koleda Tříkrálové sbírky byla sečtena

Charita sečetla obsah všech pokladniček Tříkrálové sbírky 2015. Výsledky ukazují, že dárci byli ke koledníkům štědří, sešlo se totiž přes 89 milionů korun.

„Výnos sbírky je důkazem, že lidé kolem nás mají otevřená srdce pro potřeby spoluobčanů, kteří se ocitli ve složité životní situaci. To je dobrá zpráva a jsme vděčni každému, kdo přispěl," říká ředitel Charity ČR Lukáš Curylo. *„Získané peníze jsou pro nás současně závazkem, s jejich pomocí chceme zmírnit utrpení a potíže lidí v nouzi."*

Právě pomoc lidem v nouzi je hlavním heslem celostátní Tříkrálové sbírky, která se letos počátkem ledna konala již popatnácté. Letošní výnos je také největší v historii sbírky, ke dni 28. ledna dosáhl 89 295 518 Kč (z toho 88 530 521 korun bylo vykoledováno do pokladniček a 764 997 Kč tvoří výnos dárcovských SMS). Výtěžek sbírky napomůže realizaci několika stovek projektů na podporu osob a rodin v sociální nouzi či krizové životní situaci, dětí a dospělých s hendikepem, nemocných a seniorů.

Podle zpráv České biskupské konference

Kronika České misie v Chicagu v roce 2014

Svátost manželství si vzájemně udělili:

06 – 21 Matej Rošťák
Maria Bolcárová
09 – 20 Rastislav Grich
Lenka Magdalena Štiborová

Pokřtěny byly děti:

02 – 09 Zuzanna Helena Veselenyi
02 – 16 Claire Marie Kadlček
05 – 17 Milan Fara Noonan
06 – 07 Anna Kroupa
06 – 07 Katy Izabela Kanuk
06 – 23 Ben Anthony Kuták
06 – 28 Tereza Marie Draxler
07 – 12 Leoni Amalie Martins
09 – 20 Nicholas Joseph Grich
10 – 05 Amy Machalová
10 – 05 Belle Urban
10 – 05 Jacob John Mikel
11 – 15 Jakub Jozef Griger
11 – 15 Robert Kudr
11 – 23 Alexis Sokolová
11 – 30 Eric Roller

Svátost biřmování přijalo dítě při křtu pro Byzantský ritus:

06 – 07 Katy Izabela Kanuk

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

06 – 15 Dominik Jurko
06 – 15 Sára Dudášová

Na věčnost byli povoláni:

02 – 11 Charles D. Sázavský
02 – 28 Eva Wurmová
02 – 28 Vladimíra Williams
11 – 15 Ing. Josef Zolman M.D., Ph.D.
11 – 18 Josef Pavelčík
11 – 24 Anne L. Budil
12 – 14 Bronislava Grešová

V roce 2014 bylo celkem:

2 svatby
16 křtů dětí
1 biřmování
2 prvních svatá přijímání
7 pohřbů

Významné události

01 - 05 Tři králové odpoledne v klubu misie, hraje Peter Herz a Mark Kalinowski
01 - 18 Výroční schůze České misie
02 - 02 Dětský karneval v maskách
03 - 01 Maškarní bál v klubu misie, hraje Peter Herz a Mark Kalinowski
03 - 13 Koncert chlapeckého sboru Bonifantes z Pardubic z České republiky v našem kostele
03 - 21, 22, 23 Duchovní cvičení, která vedl Fr. Kristián Libant, CM ze Slovenské misie v Chicagu
04 - 5, 6 Filmové představení opery Zdeňka Pololáníka Noc plná světla při příležitosti ukončení činnosti SVU Chicago
04 - 19 Velikonoční vigilie
04 - 20 Pomlázková zábava a košt vína, hraje místní cimbálová muzika, vystavuje se 46 vzorků vín
06 - 08 Slavnost seslání Ducha svatého – Slavíme Svatodušní vigilii (podobně jako je vigilie Velikonoční) se sedmi čteními, žalmy a obnovou svátosti biřmování
06 - 22 Akce roku – Slavíme 750. výročí Slavnosti Božího Těla. Na zahradě misie se koná představení divadelní hry ze 14. století „Eucharistický zázrak z Bolseny", potom následuje mše svatá a průvod s Nejsvětější svátostí do kostela. Odpoledne se koná piknik na zahradě misie, hraje DJ Speedster
05 - 30, 31 a 06 - 6, 7 Rummage sale – akce vynesla $ 3640,-
07 - 03 Naše výroční pouť do Lisle se letos nese v duchu vzpomínky na oběti 1. světové války, která vypukla před 100 lety
09 - 07 Výroční piknik v městské zahradě v North Riverside se opět velmi vydařil, navštívilo jej na 600 lidí, začali jsme jako obvykle mší svatou v přírodě, hrála živá hudba Joe Polacha ze St. Louis, dále skupina Borůvky a hosté, vystoupily dvě taneční skupiny dětí z Ústředny Moravských Spolků, výborná zábava a nádherné počasí bylo po celý den.
09 - 21 Slavnostní mše svatá na jubilejním 75. Moravském dnu v Litevském centru v Lemont – celebruje biskup Mons. Petr Esterka, koncelebrují Mons. Hladík a Fr. Odilo Crkva, OSB, při zábavě a také při mši hraje kapela Lanžhotčanka z České republiky, Misie opět poskytla členům Ústředny Moravských Spolků prostory ke zkouškám pěveckého kroužku a postarala se též o ubytování a stravu 14 muzikantů a zpěváků z Moravy.
09 - 28 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu, máme krásné počasí, účastní se kolem 100 poutníků
10 - 11 V klubu misie se koná nová akce – Octoberfest. Probíhá výstava piva z celého světa. Je možno ochutnat více jak 40 druhů piva. Na zahradě se koná podzimní jarmark. Odpoledne je program pro děti. Večer k tanci a poslechu hraje živá hudba.
10 - 28 Misii navštívilo pět senátorů z České republiky, v klubu se koná veřejná beseda s našimi krajany. Při této příležitosti vítáme u nás též nového generálního konzula České republiky v Chicagu pana PhDr. Bořka Lizce.
11 - 15 U příležitosti 25. výroční sametové revoluce koncertuje v našem kostele klasický kytarista prof. Vladislav Bláha z Brna se stejným programem, který uvedl dva dny na to v Carnegie Hall v New Yorku.
12 - 07 Mikulášská besídka – v klubu probíhá obvyklé pohoštění, prodává se vánoční cukroví, v knihovně se promítají české pohádky pro děti, potom v kostele přichází sv. Mikuláš, je program dětí z České školy kardinála Berana, hostují opět děti ze školky učitelky Lenky Dočkalové – přišlo asi 160 dětí s rodiči, Mikuláš naděluje všem dětem dárky.
12 – 12, 13, 14 Adventní duchovní obnovu vede Fr. Roman Kubín, vedoucí katechetického střediska Brněnského biskupství. Následně s námi prožívá celé období Vánoc s promluvami při bohoslužbách a několika zajímavými přednáškami v klubu misie.
12 - 24 Slavíme tradiční českou půlnoční mši svatou, hodinu před tím se zpívají české a slovenské vánoční koledy.
12 - 24 O slavnosti Narození Páně po mši svaté a slavnostním obědě se promítá videozáznam opery Zdeňka Pololáníka Noc plná světla – tentokrát je projekce doplněna českými podtitulky pro lepší srozumitelnost textu.
12 – 27 Odpoledne se koná již tradiční Vánoční koncert rodiny Slívovy.
12 - 31 Na Silvestra konáme obvyklou půlnoční adoraci v kostele s poděkováním za přijatá dobrodiní v uplynulém roce.

Hospodaření

Zůstatek 2013:	$ 68 863,45
Příjmy 2014:	$ 192 448,61
Vydání 2014:	$ 200 106,42
Zůstatek 2014:	**$ 61 205,64**

Dluhy České misie:

Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	$ 200 000,00
Půjčky od soukromých osob	$ 155 000,00
Celkem zbývá splatit:	**$ 355 000,00**
V roce 2014 se splatilo	$ 100 000,00

Poděkování dobrodincům České misie

V průběhu celého roku 2014 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než $1000 se řadí:

Blanka Prikazská s rodinou
na památku Cyrila Příkazského
Christian Klíma
Karel Chrobák
Martina Novotný
Angela Boleslav
Pavel a Marie Cíchovi
Mark Malý, D.D.S
Věra Ann Borýsek
na památku Josefa Borýska
Jan Paďour
Božena Novotný
Edward a Alice Vedralovi
Jiří a Lenka Petraturovi
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Michael Vukson a Ann Minařík
Barbara Marik Baken
John a Rosemary Škachovi
Zdenka Blum
na památku Karla Sázavského
Anna Švehla
Radek a Iveta Thořovi
Ronald a Jana Krčkovi
Ladislav a Marie Murárikovi
Josef a Libuše Bučkovi
Věra Gajda
Rosemary Kozelka

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Sdružení Československých Exulantů
Joseph Pařenica
Joseph Kocáb
na památku Lubomíra Hromádky
na památku Jerry Jiráka
Ludvík Pospíchal
John Novotný
Marta Rathan
Vojtěch a Maria Chládkovi
Amálie Klimeš
František Schultz
Jitka Higgins
John Mankoš

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

SPARTA A.B.A. Chicago
Czech Catholic Union
St. Ann Society # 18 CCU Chicago
Věra Černý
Terezia Kardianová
Jarmila Ševčíková
Martin Roller
Dagmar Košťálová
Vlasta Šnéberger
Květa Schlosberg
Stefan Selvek
Jaroslava Kulhánek
Vlasta Vicenik
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Jerry Otec
Jozef a Růžena Mattovi
Zdenka Kadlček
Otilie Zolman
Rose Pritasil
Joseph Kucera, M.D.
Václav Zolman
Agnes Hrudkaj
Jurka Melnik
Rodina Dudášova
Tomáš Hruboš
Josef a Eliška Hasilovi
Frederick a Rose Tornilovi
Miroslav a Eva Mizerákovi
Karel a Božena Tomečkovi
Jana Galos
Miloslava Douša, M.D.
Stanislav Borýsek
Anthony a Ludmila Vyskočilovi
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Jiří a Marie Jakubcovi
Marie Mankoš
Tomáš a Lucia Sokolovi
I.M. Horák
Edward Zebig
Květa Škach Mikulík
Míla Kyncl, M.D

Milí přátelé a dobrodinci České misie v Chicagu

Na začátku nového roku 2015 Vám všem zasílám srdečný pozdrav. Kronika naší misie, kterou jste si přečetli výše jasně ukazuje, že uplynulý rok byl pro nás opět požehnaný a máme všichni Pánu Bohu za co děkovat. Česká misie sv. Cyrila a Metoděje žije duchovně i kulturně. Věřící rádi navštěvují náš český kostel a každou neděli se zde na bohoslužbách vystřídá 100 – 120 lidí. České mše svaté máme každý den, v pondělí večer navíc modlitby za uzdravení, ve čtvrtek večer adorace Nejsvětější svátosti, ve středu dopoledne po mši svaté setkání seniorů s promítáním filmů a společným obědem, taktéž v neděli po mši svaté využívá mnoho farníků, zvláště mladé rodiny s dětmi, možnosti společného oběda. V misii jsou tři růže Živého růžence, o prvních sobotách konáme modlitby večeřadla v duchu P. Gobbiho. Naše společenství se stále rozrůstá. Velký rozkvět prožívá naše Česká sobotní škola kardinála Berana kterou navštěvuje kolem 30 dětí. Vyučujeme český jazyk, vlastivědu a náboženství. V průběhu roku pořádá misie nepřeberné množství kulturních a společenských akcí hojně navštěvovaných širokou krajanskou rodinou.

Také po stránce hospodářské se nám v misii docela dobře dařilo. Díky stálé podpoře našich farníků, díky úspěšným akcím i štědré podpoře mnohých dobrodinců se nám daří splácet dluhy na našem novém kostele v Brookfieldu. Nyní zbývá ještě splatit asi 350 tisíc dolarů. Radostnou zprávou je též skutečnost, že se nám letos v létě, po téměř šesti letech, konečně podařilo prodat bývalou budovu České misie tzv. Velehrad v Ciceru. Jen administrativní průtahy, které způsoboval Cicerský Městský úřad, trvaly 14 měsíců. Za celou dobu byli o budovu jen dva vážní zájemci. Po pravdě řečeno jsme dům prodali, za těch nejhorších podmínek, za 360 tisíc dolarů a kupec to bude splácet po dobu pěti let. Ale jsme rádi, že už nám tato velká starost spadla z krku. Misijní dům koupila křesťanská společnost Victory, která si zde udělala školící středisko pro své laické misionáře. Velice si tohoto domu váží a pěkně se o něho starají a splátky zatím pravidelně posílají.

Na závěr bych Vám všem - členům naší misie i ostatním dobrodincům - chtěl upřímně poděkovat a vyslovit srdečné Pán Bůh zaplať za Vaši celoroční podporu České misie. Děkuji Vám za Vaše modlitby, za obětavou pomoc, za službu u oltáře, za úklid kostela i jeho okolí a za organizaci nejrůznějších akcí. Děkuji Vám za příspěvky, které dáváte do nedělních sbírek i za všechny ostatní dary na kostelní fond. Bez Vaší duchovní, osobní a hmotné pomoci by naše misie nemohla existovat a jsme Vám za všechno, co pro misii děláte velice vděční. Děkuji Vám i za mimořádné dary na dokončení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Poslali jsme 4 tisíce dolarů na „dva schody“ pro podstavec sloupu.

Milí přátelé, modlím se za Vás, vyprošuji Vám i Vašim blízkým Boží požehnání, zdraví a sílu a pravidelně každý týden za naše farníky i všechny dobrodince obětuji mši svatou. Do dalších dnů Vám i Vašim rodinám ze srdce žehnám.

Mons. Dušan Hladík

Cesta Svatého otce na Srí Lanku a Filipíny

Papež František na Srí Lance

Ve dnech 12. - 19. ledna 2015 uskutečnil Svatý otec František svou 7. mezinárodní apoštolskou cestu, na které urazil přes 20 tisíc kilometrů. Po Pavlu VI. a Janu Pavlu II. byl papež František již třetím papežem, který navštívil Srí Lanku na ostrově Cejlon.

Na letišti v hlavním městě Kolombo přivítali v úterý 13. ledna papeže církevní představitelé i nedávno zvolený prezident Srílanské socialistické demokratické republiky, pan Maithripala Sirisena, který poté zmínil návštěvu Jana Pavla II., jež se konala v dějinné chvíli poznamenané terorismem a chaosem, zatímco dnes na ostrově vládne mír a prosperita. První vlaštovkou zmiňovaného procesu národního smíření po třicetileté občanské válce byl pěvecký sbor, který zpěvy v sinhálštině, tamilštině, angličtině a latině doprovázel uvítací ceremoniál na letišti. Sjeli se do něj mladí lidé ve věku 16-25 let ze všech částí ostrova, které hudebně připravovali katoličtí kněží a řeholnice. Na 28 kilometrové cestě z letiště do centra města pozdravilo papeže projíždějícího v papamobilu na 300 tisíc lidí, mezi nimi vynikaly i skupinky buddhistických mnichů, ale také sloni ve slavnostních postrojích.

Prvním bodem papežova odpoledního programu byla návštěva hlavy státu v prezidentském paláci. Potom následovalo setkání hinduistů, buddhistů, muslimů a křesťanů s Petrovým nástupcem. V zemi je nejrozšířenějším náboženstvím buddhismus (70%), dále hinduismus (13%) a islám (10%), katolíci co do počtu (7%) jsou na čtvrtém místě. Zdejší křesťanství se tradičně vztahuje k apoštolu Tomášovi, který měl na ostrov přijít z indické Keraly v prvním století. Přítomnost křesťanů zde skutečně dosvědčuje misionář a cestovatel Odorik z Pordenone, italský františkán českého původu zvaný také Oldřich Čech, který krátce navštívil Sri Lanku v roce 1322. Františkánští misionáři sem přišli roku 1517 a v roce 1542 přijal křesťanskou víru zdejší sinhálský král Dharmapala. Do tohoto historického kontextu patří také královský výnos z roku 1694, kdy zdejší panovník Keerthi Sri Rajasinghe povolil šíření křesťanství P. Juanovi Sylveirovi z řádu oratoriánů sv. Filipa Neriho.

Mezináboženské setkání papeže s představiteli všech náboženství Sri Lanky zahrnovalo kromě promluv představitelů jednotlivých náboženství také jejich krátké náboženské obřady či požehnání. Nakonec se ujal slova papež František, který pronesl krátkou promluvu. Vyšel v ní z deklarace Druhého vatikánského koncilu o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím, kde *„církev prohlašuje, že neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích pravdivé a svaté. S upřímnou vážností se dívá na jejich způsoby chování a života, pravidla a nauky. Chci potvrdit tento upřímný respekt církve vůči vám, vašim tradicím a vaší víře."* Při návštěvě Jana Pavla II. se mezináboženské setkání nevydařilo, protože nepřišli buddhisté. V zemi, kde buddhisté tvoří 70 procent populace, bez nich nemá mezináboženský dialog smysl. Tentokrát z více než tisíce shromážděných bylo 600 buddhistických mnichů. Někteří se dokonce dostavili za katolickými biskupy, aby dostali pozvánku na toto setkání. Buddhisty upoutává papežova osobnost, jeho františkánský styl a jeho svědectví víry, které je důvěryhodné a pravdivé.

Na druhý den papežova pobytu na Srí Lance ve čtvrtek 15. ledna vyhlásila místní vláda volno. V převážně buddhistické zemi zůstaly uzavřeny všechny školy a státní instituce. Mše svaté v hlavním městě Colombo, při které papež František kanonizoval prvního svatého Srí Lanky, Josefa Vaze, se účastnilo na milion lidí. Svatořečení oratoriána Josefa Vaze se konalo dvacet let po jeho beatifikaci, kterou na témže místě slavil Jan Pavel II., a otevírá jubilejní rok Kongregace oratoriánů sv. Filipa Neriho, která si letos připomíná pět století od narození svého zakladatele.

V homilii pronesené na břehu Lakadivského moře Papež František zdůraznil kněžskou službu světce, jeho misionářské nasazení a potřebu překonávat náboženská rozdělení.

V úvodu promluvy přiblížil život nového světce, který vymezují data 1651 až 1711. *„Oratoriánský kněz svatý Josef Vaz se narodil v Goa a přijel do této země podnícen misionářskou horlivostí a velkou láskou ke zdejšímu lidu. Vzhledem k náboženskému pronásledování se oblékal jako žebrák a svojí kněžskou službu mezi věřícími plnil potajmu, často v noci. Jeho úsilí dodávalo duchovní a mravní sílu sužovanému katolickému obyvatelstvu. Měl v sobě obzvláštní touhu sloužit nemocným a trpícím. Jeho služby mezi nemocnými během epidemie neštovic ve městě Kandy si král vážil natolik, že mu udělil větší svobodu k jejímu konání. Z města Kandy se pak mohl vydat do dalších oblastí ostrova. Zcela se odevzdal misionářské práci a v devětapadesáti letech zemřel vyčerpáním v pověsti svatosti."*

Zmíněné protikatolické pronásledování ovšem bylo dílem holandských kalvinistů. Po dvacetileté nizozemsko-portugalské válce v první polovině 17. století (1638-1658) bylo z tehdejšího Cejlonu vyhoštěno asi 120 misionářů (františkánů, jezuitů, dominikánu a augustiniánů), kteří tu sloužili za portugalské nadvlády. Na jejich místo nastoupili reformovaní misionáři, kteří dali zbořit většinu katolických kostelů. Holandská správa trestala katolickou pastoraci smrtí, což vysvětluje převlečení Otce Vaze, který na Cejlon přicestoval jako první katolický kněz po třiceti letech (1686). Růžence na jeho krku si nevšímali buddhisté ani hinduisté, zatímco zbylé katolíky přitahoval. Vazův apoštolát naneštěstí vzbudil pozornost také u holandské správy, která kněze označila za portugalského agenta, což mu vyneslo dvouleté vězení. Po osvobození na zásah buddhistického krále pokračoval indický oratorián v neúnavné evangelizaci. V době jeho smrti čítala cejlonská církev 70 tisíc věřících, z toho 30 tisíc konvertovalo za Vazova pastoračního působení. Svatý otec poukázal na trojici příkladů, které nám tento světec dává.

„Předně byl příkladným knězem. (...) Učí nás vycházet na periferie, aby Ježíš Kristus byl poznán a milován všude. Je také příkladem trpělivého snášení útrap kvůli evangeliu, poslušnosti k představeným a laskavé péče o Boží církev (Sk 20,28). Stejně jako my žil v době rychlých a hlubokých přeměn. Katolíci byli menšinou, často uvnitř rozdělenou. Z vnějšku docházelo k projevům nevraživosti, ba pronásledování. Poněvadž však byl neustále v modlitbě spojen s ukřižovaným Pánem, dovedl se stát

pro všechny obyvatele živou ikonou milosrdné a smírné lásky Boží."

Za druhé nám svatý Josef Vaz ukazuje, jak je důležité překonávat náboženská rozdělení ve službě míru, pokračoval papež. Jeho nerozdělená láska k Bohu jej otevřela lásce k bližnímu; zasvětil svoji službu potřebným, komukoli a kdekoli.

„Jeho příklad nadále inspiruje církev na Srí Lance, takže ráda a velkodušně slouží všem členům společnosti, bez rozdílu ras, kréda, kmenové příslušnosti, společenského postavení nebo náboženství (...). Nežádá nic jiného než svobodu pokračovat ve svém poslání. Náboženská svoboda je základním lidským právem. Každý jedinec, sám nebo společně s jinými, musí mít svobodu hledat pravdu, otevřeně vyjadřovat svoje náboženské přesvědčení bez výhrůžek nebo vnějšího donucování."

A konečně třetím vzorem je Vazova misionářská horlivost, doplnil papež František.

„Přestože přišel na Cejlon pečovat o katolickou obec a podporovat ji, dosáhl svojí evangelní láskou ke všem. (...) Svatý Josef uměl nabízet pravdu a krásu evangelia v multináboženském kontextu s úctou, oddaností, vytrvalostí a pokorou. Toto je i dnes cesta Ježíšových učedníků. Jsme povoláni „vycházet" k druhým se stejnou horlivostí, se stejnou odvahou svatého Josefa, ale také s jeho vnímavostí, s jeho úctou a s jeho touhou sdílet s nimi slova Boží milosti (srov. Sk 20,32), která mají moc pozvedat. Jsme povoláni být učedníky-misionáři."

Srílanští křesťané mají ještě více přispívat k míru, spravedlnosti a smíření v srílanské společnosti, protože to od nich očekává Kristus, učí je tomu svatý Josef a žádá to po nich církev, znělo závěrečné papežovo poselství cejlonským katolíkům.

Odpoledne Svatý otec navštívil severní území ostrova, obývané tamilskou menšinou, a pomodlil se v národní mariánské svatyni. Do roku 2009 sužovala Srí Lanku občanská válka, při které zahynulo 60-100 tisíc lidí. Dodnes zůstává v zemi napětí mezi etniky Sinhálců a Tamilů. Smíření podle papeže Františka předpokládá hledání pravdy, které však nemá otevírat staré rány, nýbrž podpořit uzdravení: *„Pouze když ve světle kříže pochopíme, jakého zla jsme schopní a dokonce na čem jsme měli podíl, můžeme zakusit opravdové výčitky svědomí a lítost. Pouze tehdy můžeme přijmout milost přiblížit se jeden k druhému s pravou zkroušeností srdce a nabídnout a přijmout odpuštění."*

Svatý otec na Filipínách

Ze Srí Lanky se Svatý otec přesunul na Filipíny. Zde je náboženská situace zcela jiná. Z téměř 100 milionů Filipínců je katolíků 82%, protestantů 12%, muslimů 5% a buddhistů 2%.

Intenzivní program prvního dne na Filipínách v pátek 16. ledna začal papež František návštěvou u filipínského prezidenta Benigna Aquina. Po soukromém rozhovoru a setkání s prezidentovou rodinou papež oslovil politické představitele a diplomatický sbor.

Hned potom papež slavil v manilské katedrále Neposkvrněného Početí Panny Marie mši svatou spolu se sto třiceti filipínskými biskupy, kněžími, řeholníky a řeholnicemi. Koncelebrantů bylo šest set, každá ze šedesáti diecézí vyslala desetičlennou reprezentaci. Katedrála s kapacitou 2 tisíc osob byla zaplněna do posledního místečka. V promluvě papež připomenul, že duchovní a řeholní osoby jsou povolány být *„Kristovi vyslanci" (2 Kor 5,20), konat smírnou službu, hlásat dobrou zvěst lásky, milosrdenství a bezmezného Božího soucitu. ... Chudí jsou středem evangelia,...i my se máme podobně jako Kristus, plně soustředit na plnění Otcovy vůle a na službu druhým.*

Na prostranství před katedrálou čekalo papeže 320 dětí, nalezených na ulicích Manily a žijících v různých charitativních centrech. Papež pak navštívil jeden z těchto dětských útulků.

V podvečer slavil papež František bohoslužbu slova s filipínskými rodinami. Setkání bylo v kryté sportovní hala s kapacitou dvaceti tisíc míst, která je součástí řetězce filipínských obchodních center a bylo přenášeno do všech kinosálů zmíněného obchodního řetězce. Papež v homilii navázal na čtení z Matoušova evangelia (*Mt* 2,13-15.19-23), které vypráví o útěku Svaté rodiny do Egypta a pozdějším návratu do Nazaretu. U pozornil, že lidé v rodinách musejí kromě práce nacházet také čas k modlitbě a varoval před nebezpečím nové *„ideologické kolonizace"*. Jako byly totiž země Třetího světa kolonizovány, podobně i rodina je v současnosti zvnějšku napadána: *"Příliš mnoho lidí žije v extrémní chudobě, jiní jsou pohlceni materialismem a životními styly, které ničí rodinný život i nejzásadnější požadavky křesťanské mravnosti. To jsou ony ideologické kolonizace. Rodina je ohrožována také rostoucími pokusy z určitých stran o redefinici samotné instituce manželství prostřednictvím relativismu a chybějící otevřenosti k životu."* V samém závěru papež rodiny vyzval ke zvláštní pozornosti vůči těm, kteří svou rodinu nemají, hlavně starým lidem a sirotkům.

V sobotu 17. ledna 2015 navštívil papež František filipínské město Tacloban, které bylo v roce 2013 poničeno tajfunem Haiyan. Kvůli blížící se tropické bouři musel papež svůj program o čtyři hodiny zkrátit. Letadlo s několika státníky, které na místo dorazilo chvíli po papeži, vyjelo při přistávání z dráhy, nikdo však nebyl zraněn. Během několika minut byl římský biskup promočený, v papamobilu si proto oblékl žlutou poutnickou pláštěnku, s níž sloužil také mši sv. na místním letišti.

Při kázání papež odložil připravený anglický projev a hovořil spatra ve španělštině. Bohoslužbu doprovázely silné poryvy větru.

„Ježíš je jako my, žil jako my a je nám podobný ve všem kromě hříchu. Nebyl hříšníkem, ale aby nám byl ještě podobnější, vzal na sebe náš hřích. Učinil se hříchem, jak říká svatý Pavel," začal papež František svou improvizovanou homilii. *„Ježíš jde vždycky před námi, a když procházíme nějakým křižem, on touto cestou již prošel před námi. Jestliže se zde scházíme 14 měsíců poté, co se zde přehnal tajfun Yolanda (místní název pro Haiyan - pozn. red.), je to proto, že máme jistotu, že nebudeme zklamáni v naší víře, protože Ježíš šel před námi, přijal naši bolest."*

Právě město Tacloban bylo v listopadu 2013 svědkem tajfunu, který si vyžádal více než 6.300 obětí. Počáteční potlesk přítomných postupně střídal pláč, když papež vzpomínal na následky přírodní pohromy.

„Dovolte mi jednu důvěrnost," pokračoval papež, *„když jsem v Římě viděl tuto katastrofu, vnímal jsem, že zde musím být. V ony dny jsem se rozhodl, že sem přijedu. Trochu pozdě, mi řeknete, ale jsem zde. Jsem zde, abych vám řekl, že Ježíš je Pán, že Ježíš nezklame. Můžete mi říci: 'Otče, mě zklamal, protože jsem ztratil dům, rodinu, to, co jsem měl, nyní jsem nemocný...'*

Je pravda, co mi říkáte a já respektuji tento pocit, avšak Ježíš je současně na kříži a odtud nás nezklame."

„Ježíš je Pán, který vládne z kříže," rozvedl myšlenku římský biskup, *„a proto je schopný nám porozumět. (...) Je schopný plakat s námi, je schopný nás doprovázet v nejtěžších chvílích našeho života. Tolik z vás ztratilo všechno, nevím, co vám mám říci... On ví, co vám má říci. Tolik z vás ztratilo část rodiny... Já jen zůstávám v tichu a doprovázím vás ve svém srdci. V tichosti. Tolik z vás si při pohledu na Krista položilo otázku: 'Pane, proč?' A každému v srdci Pán odpovídá ze svého srdce."*

Pod křížem a spojena s Kristem byla také jeho matka Maria, pokračoval papež, který ukázal na sochu Panny Marie s dítětem v náručí: *„My jsme jako děti, které ve chvílích bolesti a utrpení nerozumíme ničemu. Přijde nám na mysl pouze vztáhnout ruku, chytit se za její ruku a říci jí: Maminko. Jako dítě, které má strach, říká: Mami! Je to možná jediné slovo, které dokáže vyjádřit to, co cítíme v temných chvílích: Matko, maminko!"*

Papež navštívil také rybářský dům poničený tajfunem. Setkal se zde s jeho obyvateli a požehnal dětem. Na arcibiskupství v Palo zase poobědval s několika rodinami, které ztratily své blízké. Předpokládané požehnání střediska pro chudé proběhlo zvenčí z automobilu, neboť bezpečnostní složky žádaly urychlení programu.

Další zastávkou byla návštěva katedrály, kde papež zanechal svůj napsaný projev, který nestihl přečíst. Píše v něm: *„Dnes na tomto místě, které zakusilo tolik utrpení a lidských potřeb, žádám, aby se dělalo více pro chudé. Především žádám, aby bylo s chudými celé země zacházeno stejným způsobem, aby byla respektována jejich důstojnost (...). Kritérium, podle kterého jednáme s chudými, bude také kritériem, podle něhož budeme souzeni."*

Návštěvu Filipín uzavřel Svatý otec František v neděli 18.ledna v Manile. Dopoledne se konalo setkání s mládeží na universitě sv. Tomáše. Papež začal oznámením smutné zprávy týkající se jeho včerejší návštěvy na ostrově Leyte, kde tragicky zemřela pod zhroucenou částí lešení jedna z dobrovolných pořadatelek tamější bohoslužby. Papež se s přítomnými modlil za ni a také za její rodiče, kteří přišli o jediné dítě. Studentům pak zdůraznil: „Odmítejte psychologii komputeru, která nám našeptává, že všechno známe."...*„Co je nejdůležitějším předmětem, který se učíte na univerzitě? Co je nejdůležitější matérií, kterou se musíte naučit v životě? Mít rád! To je velká životní výzva: učit se mít rád. Nikoli jen hromadit informace a pak nevědět co s nimi. Jedině láskou se informace stává plodnou."*

Vrcholným bodem apoštolské cesty papeže byla odpolední mše svatá. V Rizalském parku a v přilehlých ulicích na ní bylo přítomno šest až sedm milionů lidí. Nikdy v dějinách se setkání s papežem nezúčastnil takový počet lidí. Dosud nejpočetnějším setkáním byla mše sv. s Janem Pavlem II., která se konala v roce 1995 na Světovém setkání mládeže taktéž v Rizalském parku v Manile. Té se tenkrát zúčastnilo přes 5 milionů lidí.

Mši svatou s Petrovým nástupcem koncelebrovalo asi 2 tisíce kněží, včetně mnoha biskupů a kardinálů. Účastnili se rovněž Filipínský prezident a další státní představitelé. Svaté přijímání podávalo 5 tisíc kněží a akolytů. Liturgii doprovázel 120 členný symfonický orchestr a tisícičlenný pěvecký sbor.

Papež František se ve svojí homilii zaměřil na dnešní liturgickou připomínku filipínského liturgického kalendáře, totiž neděli *Santo Niño* (Svatého Dítka), tedy Jezulátka, které je národním patronem Filipín. Sošku Jezulátka, která je v této zemi velice populární, bylo možno v těchto dnech spatřit všude a mnozí si ji nosili na setkání s papežem s sebou. František zdůraznil existenci nepřetržitého spojení mezi Božím královstvím a tajemstvím duchovního dětství.

„V těchto dnech jsem během své návštěvy slyšel píseň „Všichni jsme Boží děti." Toto nám Jezulátko přišlo říci! Vyjevují nám naši nejhlubší identitu. Každý z nás je Božím dítětem, členem Boží rodiny. Dnes nám sv. Pavel řekl, že v Kristu jsme se stali adoptivními dětmi, bratry a sestry v Kristu. To je to čím jsme. Toto je naše identita. Krásný obraz toho jsme viděli, když se Filipínci semkli kolem bratří a sester postižených tajfunem."

Petrův nástupce pak poukázal na skutečnost, že Filipíny jsou první katolickou zemí Asie a řekl, že je to nejen zvláštní dar a požehnání, ale také povolání Filipínců k tomu, aby se stali misionáři víry v Asii.

„Bůh nás vybral a požehnal nám proto, abychom byli svatí a bezúhonní v jeho očích (Ef 1,4). Vyvolil každého z nás, aby byl ve světě svědkem Jeho pravdy a Jeho spravedlnosti. Stvořil svět jako nádhernou zahradu a požádal nás, abychom se o ni starali. Avšak hříchem člověk znetvořil onu přirozenou krásu; hříchem člověk zničil také jednotu a krásu svojí lidské rodiny a vytvořil sociální struktury, které petrifikují chudobu, nevědomost a zkaženost.

Někdy jsme při pohledu na problémy, těžkosti a nespravedlnosti pokoušeni rezignovat. Zdá se jako by přísliby evangelia byly neuskutečnitelné, nereálné. Bible nám však říká, že velkým ohrožením plánu, který s námi má Bůh, byla a je pořád lež. Otcem lži je ďábel. Svoje léčky zastírá padělaným zevnějškem, půvabem modernosti a nabídkou „být jako všichni". Odvádí nás vidinou prchavých rozkoší a mělké kratochvíle. Plýtváme pak dary, které nám daroval Bůh, věnujeme se nicotným hračičkám, utrácíme svoje peníze v hazardu a pití; stahujeme se do sebe. Zapomínáme zůstávat soustředěni na věci, na kterých skutečně záleží. Zapomínáme zůstávat vnitřně dětmi. Toto je hřích: zapomenout v nitru, že jsme Boží děti. Pán nás totiž učí, že děti mají svoji vlastní moudrost, která není moudrostí tohoto světa. Proto je poselství Jezulátka tak důležité. Promlouvá v hloubi ke každému z nás. Připomíná nám naši nejhlubší identitu, to co jsme povoláni být jakožto Boží rodina."

Potom papež poukázal na situaci lidské rodiny v dnešním světě: *„Jezulátko nám také připomíná, že tuto identitu je třeba chránit. Kristus-Dítě je ochráncem této velké země. Když přišel na tento svět, byl jeho život vzápětí ohrožen jedním zkorumpovaným králem. Sám Ježíš se ocitl v situaci, kdy musel být chráněn. Na zemi byl Jeho ochráncem svatý Josef. Měl na zemi i rodinu: Svatou Rodinu Nazaretskou. Takto nám připomíná důležitost chránit naše rodiny i onu větší rodinu, kterou je církev, rodinu Boží, svět, naši lidskou rodinu. Dnes rodina bohužel potřebuje být chráněna před lstivými útoky a programy odporujícími všemu, co považujeme za pravé a posvátné, všemu, co je v naší kultuře nejvznešenější a nejkrásnější."*

V závěru bohoslužby přítomní zazpívali hymnu Světového setkání mládeže, která se na témže místě zpívala v roce 1995.

Petrův nástupce přede mší a po mši, které se v dešti účastnilo 6 až 7 milionů lidí, zdravil její účastníky v otevřeném papamobilu na trase dlouhé 12 kilometrů. V pondělí ráno se vydal na zpáteční cestu do Říma.

Podle zpráv Rádia Vatikán
a podle zpráv České biskupské konference

Česká misie Vás srdečně zve na

V MAŠKARNÍ BÁL

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v sobotu 14. února 2015 od 8.00 hodin večer

K tanci a poslechu hraje

DJ SPEEDSTER

Soutěž o nejlepší masky
Bohaté občerstvení a hojnost nápojů
Jako specialita bude opět srnčí guláš

Vstup: Masky $ 8,- Ostatní $ 10,-

Mládež do 18 let zdarma
Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:
Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vše nejlepší

Být o rok straší není vada.
I víno s léty získá na ceně.
A víceletá whisky, ta je hodně drahá.
To, co je zralé, není zkažené.
Tak je to s Tebou - stále líp.
Větší je moudrost, stejný vtip.
Přibyl jen rozhled, klid a rozvaha.
Energie a radost zůstává.
A láska? Komu snad to vadí,
že Ti, co máš rád, Tě mají více rádi
a neptají se, kolik je Ti let.
Být o rok straší není vada.
Každý Ti může jenom závidět!

Drahému bratrovi

Josefu Novotnému

z Křepic na Moravě,
který oslaví 5. února 2015
62. narozeniny

Svým milým přátelům

Ing. Rudolfu Nedvědovi

který oslaví 16. března 2015
70 let života
a jeho kolegovi

Ing. Václavu Hlaváčovi

který oslaví 31. března 2015
3 x 25 požehnaných let

Všem přeji a vyprošuji do dalších let života hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a všechny potřebné milosti

John Novotný
z Britské Kolumbie v Kanadě

Upřímná vzpomínka

22. února 2015 si připomeneme osmé výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 21.února 2015 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2015?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**
Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2015

Posilněte svá srdce – list sv. Jakuba 5,8

Drazí bratři a sestry,

postní doba je časem obnovy pro církev, pro její společenství i pro jednotlivé věřící. Především je to však „doba příhodná" (*2 Kor* 6,2). Bůh od nás nežádá nic než to, co nám předtím dal: „My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás" (*1 Jan* 4,19). On není vůči nám lhostejný. Každý z nás mu leží na srdci, zná nás jménem, stará se o nás, a když ho opustíme, hledá nás. Zajímá ho každý; jeho láska mu brání, aby byl lhostejný k tomu, co se nám přihodí. Stává se však, že pokud se nám daří dobře a žijeme v pohodlí, samozřejmě zapomínáme na ostatní (což se Bohu Otci nestává nikdy), nezajímáme se o jejich těžkosti, o jejich bolesti a nespravedlnosti, jimiž trpí… a naše srdce tak upadá do lhostejnosti. Zatímco já si žiji poměrně dobře a pohodlně, zapomínám na ty, jimž se dobře nedaří. Takovýto egoistický postoj lhostejnosti dnes nabral světový rozměr: až takový, že můžeme dokonce mluvit o globalizaci lhostejnosti. Jedná se o problém, jemuž se my jako křesťané musíme umět postavit.

Když se Boží lid obrátí k Boží lásce, nachází odpovědi na ty otázky, které mu trvale kladou dějiny. Jednou z nejnaléhavějších výzev, jíž se chci v tomto poselství zabývat, je globalizace lhostejnosti.

Lhostejnost vůči bližnímu i vůči Bohu je také pro nás křesťany skutečným pokušením. Proto v každé postní době potřebujeme slyšet volání proroků, kteří pozvedají svůj hlas a probouzejí nás.

Bůh není vůči světu lhostejný, ale miluje ho až tak, že za spásu každého člověka dal svého Syna. Vtělením, pozemským životem, smrtí a zmrtvýchvstáním Božího Syna se definitivně otevírá brána mezi Bohem a člověkem, mezi nebem a zemí. Církev je jakoby rukou, která drží tuto bránu otevřenou skrze hlásání Slova, slavení svátostí a svědectví víry, která se projevuje láskou (srov. *Gal* 5,6). Svět však má tendenci uzavírat se do sebe a zavírat onu bránu, skrze niž Bůh vstupuje do světa a svět do Boha. Tato ruka, kterou je církev, tedy nesmí být nikdy překvapená, když je odmítána, potlačována a zraňována.

Boží lid se proto potřebuje obnovovat, aby nezůstával lhostejný a aby se neuzavíral do sebe. Pro tuto obnovu bych vám chtěl předložit tři kroky k meditaci.

1. *„Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy"* (*1 Kor* 12,26) – církev

Boží lásku, která rozbíjí onu smrtelnou uzavřenost, jíž je lhostejnost, nám přináší církev svým učením a především svým svědectvím. Můžeme však svědčit pouze o tom, co jsme předtím sami zakusili. Křesťan je někým, kdo umožní Bohu, aby ho oblékl do jeho dobroty a milosrdenství, aby ho oblékl do Krista, a tak se mohl stávat tím, čím je on – služebníkem Boha a lidí. Obřadem umývání nohou nám to dobře připomíná liturgie Zeleného čtvrtku. Petr nejprve nechtěl, aby mu Ježíš umýval nohy, ale potom pochopil, že Ježíš nechce být pouze příkladem toho, že i my máme umývat nohy jeden druhému. Tuto službu může vykonávat jen ten, kdo si nejprve nechal umýt nohy od Krista. Pouze on „má s ním podíl" (*Jan* 13,8), a tak může sloužit člověku.

Postní doba je příhodným časem pro to, abychom se nechali obsluhovat Kristem, a tím se stávali takovými jako on. K tomu dochází, když naslouchám Božímu Slovu a přijímáme svátosti, zvláště eucharistii. V ní se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem. Lhostejnost, která, jak se zdá, často získává nadvládu v našich srdcích, nenachází v tomto těle místo. Proto

tedy ten, kdo je Kristův, patří k jedinému tělu, v němž nejsme k sobě navzájem lhostejní. „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují" (*1 Kor* 12,26).

Církev je *communio sanctorum*, protože na ní mají účast svatí, ale i proto, že je společenstvím svatých věcí: Boží lásky nám zjevené v Kristu a všech jeho darů. Mezi ně patří i odpověď těch, kdo se nechají zachvátit touto láskou. Ve společenství svatých a při účasti na Božích věcech nikdo nic nevlastní pouze pro sebe, ale to, co má, patří všem. A vzhledem k tomu, že jsme spojeni v Bohu, můžeme něco vykonat i pro vzdálené a pro ty, k nimž se svými vlastními silami nikdy nedostaneme; proto se s nimi a za ně modlíme k Bohu, abychom se všichni otevírali pro dílo jeho spásy.

2. *„Kde je tvůj bratr"* (Gen 4,9) – farnosti a komunity

To, co bylo řečeno o církvi, musíme převádět do života farností a komunit. Dokážeme v těchto církevních společenstvích zakoušet svou příslušnost k jedinému tělu? K tělu, které zároveň přijímá i sdílí, co Bůh chce darovat? K tělu, které poznává své nejslabší, nejchudší a nejmenší údy a stará se o ně? Anebo se utíkáme ke všeobecné lásce, která se angažuje daleko ve světě, ale zapomíná na Lazara sedícího před našimi zavřenými dveřmi? (srov. *Lk* 16,19-31)

Abychom přijímali to, co nám Bůh dává, a aby to přinášelo plný užitek, je třeba překonávat hranice viditelné církve ve dvou směrech.

V první řadě tím, že se v modlitbě spojíme s církví v nebi. Když se pozemská církev modlí, vzniká společenství vzájemné služby a dobra, které se dostává až před Boží tvář. Spolu se svatými, kteří dosáhli své plnosti v Bohu, vytváříme společenství, v němž se lhostejnost překonává láskou. Církev v nebi není triumfující proto, že by se obracela zády k utrpení světa a radovala se sama. Svatí spíše mohou s radostí nazírat skutečnost, že Ježíšovou smrtí a zmrtvýchvstáním definitivně překonali lhostejnost, tvrdost srdce a nenávist. Dokud toto vítězství lásky nepronikne do celého světa, svatí stále kráčejí s námi jako poutníci. Tereza z Lisieux, učitelka církve, psala s přesvědčením, že nebeská radost z vítězství ukřižované lásky není úplná, dokud jen jediný člověk na zemi trpí a sténá: „Velice počítám s tím, že v nebi nebudu nečinná, a mým přáním je i nadále pracovat pro církev a pro duše" (dopis 254 z 14. července 1897).

I my máme účast na zásluhách a na radosti svatých a oni zase mají účast na našem boji a touze po míru a smíření. Jejich radost z vítězství zmrtvýchvstalého Krista je pro nás důvodem, abychom měli sílu k překonávání různých forem lhostejnosti a tvrdosti srdce.

Na druhé straně je každé křesťanské společenství povoláno k tomu, aby překračovalo práh vztahů směrem k okolní společnosti, k chudým a vzdáleným. Církev je svou povahou misijní, není zahleděná do sebe, ale je posílána ke všem lidem.

Toto poslání znamená trpělivě svědčit pro toho, který chce přivést k Otci všechno a každého člověka. Svědectvím je to, co láska nemůže zamlčet. Církev následuje Ježíše Krista po cestě, která ji vede ke každému člověku, až na konec země (srov. *Sk* 1,8). Tak můžeme v každém bližním vidět bratra a sestru, za něž Kristus zemřel a vstal z mrtvých. To, co jsme dostali, dostali jsme i pro ně. A podobně všechno, co tito bratři vlastní, je darem pro církev a pro celé lidstvo.

Drazí bratři a sestry, jak jen si přeji, aby se místa, kde se projevuje církev, zvláště naše farnosti a komunity, stávaly ostrovy milosrdenství uprostřed moře lhostejnosti!

3. *„Posilněte svá srdce"* (Jak 5,8) – každý věřící

I jako jednotlivci víme, co je pokušení lhostejnosti. Jsme přesyceni šokujícími obrazy, které ukazují lidské utrpení, a zároveň cítíme svou neschopnost nějak reagovat. Co máme dělat, abychom se nenechali pohltit touto spirálou zděšení a nemohoucnosti?

Na prvním místě se můžeme modlit ve společenství pozemské a nebeské církve. Neignorujme sílu modlitby mnoha lidí! Iniciativa *24 hodin pro Pána*, k jejímuž slavení ve dnech 13. a 14. března vyzývám celou církev i na úrovni diecézí, se chce stát výrazem této potřeby modlit se.

Na druhém místě můžeme pomáhat skutky lásky a díky mnoha církevním charitativním organizacím se dostat k blízkým i vzdáleným. Postní doba je vhodná pro to, abychom prokázali zájem o druhého, třebas i jen malým, ale konkrétním výrazem spoluúčasti na našem společném lidství.

A konečně za třetí, utrpení druhého člověka je výzvou ke konverzi, neboť bratrova potřeba mi připomíná křehkost mého vlastního života a mou závislost na Bohu a na bratrech. Pokud pokorně prosíme o milost Boží a přijímáme omezenost svých možností, s důvěrou se odevzdáváme nekonečným možnostem, které obsahuje Boží láska. A budeme moci odolávat ďábelskému pokušení, jež nás vede k víře, že zachránit sebe i svět můžeme my sami.

Abychom překonávali lhostejnost a naši domnělou všemohoucnost, chtěl bych všechny požádat, aby tuto postní dobu prožívali jako cestu k formování svého srdce, jak by řekl Benedikt XVI. (encyklika *Deus caritas est*, 31). Mít milosrdné srdce neznamená mít slabé srdce. Kdo chce být milosrdný, potřebuje srdce silné, pevné, uzavřené pro pokušitele, ale otevřené pro Boha. Srdce, které se nechá proniknout Duchem a přivést na cesty lásky, jež směřují k bratřím a sestrám. Srdce ve své podstatě chudé, které poznává vlastní ubohost a vydává se pro druhého.

Proto, drazí bratři a sestry, v této postní době toužím modlit se spolu s vámi ke Kristu: *„Fac cor nostrum secundum cor tuum"* – *„Učiň srdce naše podle srdce svého"* (prosba z litanií k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu). Pak budeme mít silné a milosrdné, bdělé a obětavé srdce, které se nenechá uzavřít do sebe a neupadne do víru globalizované lhostejnosti.

S tímto přáním vás ujišťuji o své modlitbě za to, aby každý věřící a každé církevní společenství plodně prožívalo postní dobu, a prosím vás, abyste se modlili za mne. Ať vám Pán žehná a Panna Maria ať vás ochraňuje.

Papež František

Rošťák hodný následování

aneb: Nenechat zapadnout slunce nad svým hněvem

Jestli je to příběh skutečný nebo vymyšlený, to nevím. Vyslechla jsem ho minulou neděli v kázání a velice mě pobavil. Co je však na něm nejcennější - přivedl mě k zamyšlení a ke zpytování svědomí.

Jeho hlavním hrdinou byl školáček, který se každou chvíli s někým popral. Jednoho dne se vracel z bitvy domů celý zakrvácený, špinavý, uválený, s natrženou košilí, poničenou aktovkou a hlavně se strachem z výprasku, který v podobných situacích pravidelně a nevyhnutelně následoval. Někdy dokonce dvakrát za sebou - ten první od maminky, ten druhý večer, když se vrátil táta z práce. Tentokrát kluk zazvonil u dveří do bytu, maminka otevřela, uviděla tu spoušť a už se nadechovala, že spustí starou známou písničku. Avšak dříve než stačila na rošťáka vztáhnout ruku, vztáhl přes práh do otevřené předsíně ruku on. Ne proti mamince, ale naproti mamince. Potlačil v sobě strach z výprasku, sebral všechnu odvahu a s důvěrou, že nebude odmítnut, ji vyzval: "Pozdravme se pozdravením pokoje!" Není třeba dodávat, že tím maminku totálně odzbrojil.

Nenechat zapadnout slunce nad svým hněvem je skvělá rada, skvělý návod pro toho, komu bylo ublíženo, kdo byl nějakým způsoben poškozen. V právnické mluvě by se řeklo pro "poškozeného". Tenhle rošťák nabízí hezké řešení. V jednom podobenství říká Bůh bohatému člověku, který si z nadúrody chtěl udělat zásoby na zbytek předpokládaného dlouhého života, doslova toto: "Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čí bude to, co jsi nashromáždil?" (Lk 12,20) V tomto případě jde sice o něco jiného, konkrétně o chamtivost, ale dá se docela dobře parafrázovat a použít i pro náš případ. Udělat maximum pro usmíření a to dříve, než zapadne slunce. Vždyť kdo z nás ví, že se ráno vzbudí? Nechci strašit zemětřesením nebo vlnami tsunami, stačí k tomu obyčejný infarkt.

Virtuální svět, ve kterém by všichni veškerá nedorozumění, bezpráví a křivdy řešili po vzoru onoho rošťáka, by se stal jednou velkou alternativní školou pro další generaci. Děti nás kopírují. Představujeme pro ně vzory. Učí se od nás.

Marie Svatošová
Z knihy Jak to vidí Marie Svatošová

Ani když se rozhněváte,
nenechte se strhnout ke hříchu.
Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem.
Nedopusťte, aby vás ovlivnil ďábel.

List Efesanům 4, 26-27

Dvě mouchy jednou radnou

aneb: Opět nenechat zapadnout slunce nad svým hněvem

Na minulou úvahu o malém rváči zareagovala milým dopisem čtenářka, aby se se mnou podělila o hezkou osobní zkušenost. Vyvolala jí ji v paměti poznámka o slunci, které není radno nechat zapadnout nad svým hněvem.

Před mnoha roky, krátce před odchodem do důchodu se v práci nepohodla se svou velice konfliktní kolegyní. Prostě jí už došla trpělivost a když jí něco vysvětlovala, nebyla zrovna nejlaskavější a navíc začala zvyšovat hlas. Kolegyni to zaskočilo, nebyla na to zvyklá. Sama byla velmi konfliktní, ale od druhých to nečekala - a málem se rozplakala, i když do té chvíle byla vždycky velice suverénní. To překvapilo i naši čtenářku a uvědomila si, že to přehnala. Od malička byla vedená ke každodennímu zpytování svědomí a jak píše, nedokázala v dětství usnout, dokud se neusmířila s babičkou a později třeba s manželem. Tentokrát ne a ne usnout, dokud nevymyslela plán. Vstala, našla mezi dopisními papíry pohlednici s krásným západem slunce a textem: "Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem!" Na druhou stranu napsala: "Milá Jitko, prosím odpusť mi, že jsem byla včera netrpělivá." Za podpis nakreslila malé srdíčko, lístek strčila do kabelky, aby ho ráno nezapomněla vzít do práce a během pár minut spala jako dřevo.

Sotva druhý den vstoupila do kanceláře s kytičkou a pohlednicí v ruce, špatně vyspalou a na celý svět nabroušenou kolegyni úplně odzbrojila. Zabralo to jako léčba šokem. Konfliktní kolegyni to naprosto vyvedlo z míry a celý den byla jako vyměněná. Naše čtenářka za několik dnů odešla do důchodu a dávno tuhle příhodu pustila z hlavy. Po několika letech se na někdejším pracovišti zastavila. Její pohlednici měla bývalá kolegyně na nástěnce, aby jí, i příchozím, stále připomínala: "Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem!"

Stačilo sebrat jen trochu odvahy, překonat sama sebe a byly zabity dvě mouchy jednou ranou. Ulevilo se té, která se neovládla a zranila, a potřebnou výchovnou lekci, šetrnou a laskavou, dostala i ta, která ji potřebovala jako sůl. Jsou to maličkosti, ale na maličkostech stojí i věci velké. Možná by stálo za úvahu koupit si do zásoby v některé z prodejen Karmelitánského nakladatelství pár těchto pohlednic, aby je člověk měl hned po ruce pro případ, že by se rád někomu omluvil a neleze mu to z pusy. Maličkost za pár haléřů a jak je vidět, sloužit to může, i jako příklad hodný následování, ještě dlouhou dobu.

Začíná postní doba, v níž se křesťané po dobu čtyřiceti dnů připravují na Velikonoce, aby je pak mohli prožít v radosti a naději. Taková příprava předpokládá především dát si do pořádku svůj vztah s Bohem a s bližními. Návodů, jak na to, mají v Novém zákoně celou řadu. Ale co lidé, kteří dosud Boha nepoznali a Bibli nemají? Čeho se mají chytit? Myslím, že není třeba chodit daleko. Stačí jen vnímat hlas svého svědomí a reagovat na něj. Možná by pro začátek stačilo napsat si seznam lidí, na které jsem v posledním roce nebyl zrovna nejmilejší a v postní době je obejít s pohlednicí, případně i s kytičkou. Je vyzkoušené, že jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Zavolám-li upřímně a z celého srdce "odpusť" - to by bylo, aby se neozvalo "ODPUSŤ, ODPusť, odpusť".

Marie Svatošová
z knihy Jak to vidí Marie Svatošová

Převzato z www.vira.cz

Touha po lásce

Nejen k svátku sv. Valentýna 14. února

Bez lásky se člověk cítí sám, má strach z budoucnosti

Snad každý člověk touží po lásce. Stačí se zaposlouchat do šlágrů nebo nahlédnout do některého z časopisů - ze všech stran sálá lidská touha po šťastné lásce, touha být jiným člověkem milován, být někým bezpodmínečně akceptován. Mnozí souhlasí s definicí: "Jsem milován, tedy jsem." Jsou-li milováni, prožívají sami sebe jako cosi drahocenného. Kdo zakusil takovou lásku, smí spočinout v sobě samém. V člověku, který byl ve své touze po lásce zklamán, však může tato touha přerůst v nároživost. Stále pak osciluje kolem otázky, zda ho druzí mají rádi, zda ho milovaná žena nebo muž také milují nebo zda jeho láska vyznívá naprázdno. Kolem tématu lásky krouží už malé děti. Žárlí, pokud se rodiče věnují více jejich mladšímu sourozenci. Pozorují, kolik času má matka pro to které dítě, a bdí nad tím, aby jim věnovala tolik času jako jejich sourozencům.

Uvedený problém se objevuje i ve škole. Chlapci spolu vedou mocenské boje o přízeň nejkrásnější dívky, o to, jak ji získat. Děvčata zase touží co nejdříve získat nějakého přítele, aby se nemusela cítit méněcenná: tento přítel jako by byl symbolem, podle něhož dívky hodnotí samy sebe. Většinou však jde o nezralé formy lásky - spíše běží o přitažlivost druhého pohlaví, o hledání vlastní identity. Právě v pubertě má ale svůj počátek ona síla lásky, jedinečná zkušenost, že nejsem jen uznáván a ceněn nějakým děvčetem, nýbrž že jsem skutečně milován pro sebe samého. Právě chlapci a děvčata sní o lásce, která má doslova čarovnou moc. Během častých denních snění si představují, jaké by to bylo, kdyby milovaná osoba opětovala jejich lásku a byla tu jen pro ně. Tuto kouzelnou moc zamilovanosti prožívají tak intenzivně, že by se všeho vzdali, jen aby směli milovat a být milováni.

Při mnohých pastoračních pohovorech vyslovují mladí lidé touhu po matčině nebo otcově lásce. Jistá žena věnovala veškerou svou energii na to, aby si jí otec konečně všiml a miloval ji. Opětovně však zažívala zklamání. Touha po otci ji bude provázet po celý další život, i po jeho smrti. Znám také muže, který touží po lásce své matky, ale kdykoliv se s ní setká, vždycky se pohádají. Protože nedostává, co od ní očekává, reaguje agresivně na každé její slovo. Čím méně dochází naše touha po rodičovské lásce naplnění, tím silněji to ovlivňuje naši duši a tím nenormálnější jsou naše vztahy k rodičům. Z lásky k matce se stává podivná směs lásky a nenávisti. Dcera se neoprošťuje od matky, touží po její lásce a zároveň ji nenávidí, protože se jí matčiny lásky nedostává. Syn uvízne u lásky k matce a není schopen skutečně milovat svou ženu. Matčina dusivá láska ho zároveň vyhání k jiným ženám; doufá, že se od ní nakonec přece jen uvolní, aby mohl najít pravou lásku. Je to však ďábelský kruh, z nějž se jen těžko dostane.

Na kurzech s mládeží jsem zjistil, že téma vztahů bývá určujícím obsahem pastoračních hovorů i rozhovoru ve zpovědnici. Mladý muž například trpí tím, že nenalézá žádné děvče, které by ho milovalo. Kdykoliv miluje nějaké on, jeho láska vždycky vyzní naprázdno. Buď se neodvažuje dát svou náklonnost najevo, nebo je odmítnut - dívka už má jiného. Znám jistou ženu, která trpí samotou. Když byla mladá, měla mnoho ctitelů. Tehdy si s nimi pohrávala. Nezávislost se jí zdála tak krásná! Teď je pro ni však stále obtížnější najít vhodného partnera - a přece je to její toužebné přání.

Do touhy po lásce se často vloudí ještě jiná přání - například touha být zaopatřený, nezůstat sám, založit rodinu, najít ve svém životě nějaký smysl. Bez lásky se člověk cítí sám, má strach z budoucnosti, ze stáří. Nejde tu jen o lásku, ale i o problém vlastní hodnoty. Bez dětí si mnozí připadají bezcenní. V posledku však jde v každé lásce o otázku, zda jsem hoden být druhým milován. Láska si přeje být pro druhého člověka jediným, touží, aby ten druhý miloval jedině mne. Zkušenost vlastní důstojnosti souvisí se zkušeností lásky, která mě zastihuje v mé jedinečnosti, v níž mohu být zcela sebou samým a v níž teprve objevím, jaké schopnosti a možnosti ve mně vlastně vězí.

V mnohých šlágrech, které opěvují lásku, jde v podstatě vždycky o touhu po vydařeném vztahu, po lásce, která by trvala věčně, která by splňovala všechny tužby, v níž by mohl člověk klidně spočinout, která člověka obdaruje věčným štěstím. Jakkoli okázale šlágry takovou lásku opěvují, přece jen ukazují, co je příčinou nejhlubších niterných hnutí. Otázka je, jak my - pastýři duší - na tuto touhu po lásce odpovíme, abychom dokázali oslovit ostatní. Účelně jim můžeme odpovědět jen tehdy, když se hluboce vcítíme do jejich touhy, přiznáme vlastní touhu a podíváme se na ni s důvěrou.

Touha po zamilovanosti

V touze po lásce nejde jen o přání být druhým milován. Mnozí prožívají samu zamilovanost jako pramen kouzelné obnovy. Jedna mladá žena mi vyprávěla, že se opětovně zamilovává a že v ní pokaždé cosi ožije. Vychutnává svou zamilovanost, i když její city nejsou vždycky opětovány. Zakouší přitom sebe samu novým způsobem. Při každém zamilování v sobě objevuje nové stránky vlastního já. Šedivý všední den se projasní a ona se vznáší v oblacích. Každý touží také po umění lásky, po rozbití krunýře vlastní uzavřenosti, kdy se člověk zcela otevře a oddá. Láska totiž milovaného proměňuje, nově ho utváří. Psycholožka Verena Kastová vidí podstatu lásky takto: "Snad vzniká láska jen tehdy, snad vzplane jen tehdy, když do milovaného člověka jeho nejlepší možnosti vložíme a pak je z něho dovedeme vymilovat; možnosti, které ho vynesou nad úžinu jeho dosavadního stavu a otevřou ho pro něco, co nepovažoval za možné."

Zralí lidé vědí, že stav zamilovanosti netrvá příliš dlouho. Touží po tom, aby mohli někoho jiného milovat navždy. V touze po trvalé lásce je ukryta také touha po spolehlivosti a věrnosti, po bezpečí a perspektivní budoucnosti. Láska, která v člověku uzraje po stadiu zamilovanosti, mu umožní přijmout druhého se vším, co se v

něm rozvine. Partner stojí při svém partnerovi. Přijímá ho právě takového, jaký je. Jsou mu vzdáleny projekce, které hrají při zamilovanosti tak velikou roli. Nevrací partnera do stavu na začátku lásky, nýbrž ho provází veškerými proměnami, celým jeho vývojem. Pevně se ho drží, i když je nemocný a slabý, nevzhledný a starý. Taková láska člověka ozdraví, takže se cítí téměř jako znovuzrozený.

Touha po čisté lásce

Řekneme-li o druhém, že je láskyplný, nemáme na mysli jeho velkou lásku k životnímu partnerovi ani k jiné milované osobě. Existuje totiž láska, která náleží všemu: všem lidem, zvířatům, květinám, nějaké činnosti. Stejně tak existuje i láska k okamžiku. Milovat znamená nepochybně více než být zamilován do druhého. Láska představuje blahovolnou náklonnost ke všemu. Láskyplný člověk zachází laskavě sám se sebou, dotýká se něžně květiny ve svém pokoji, pohladí psa, dívá se láskyplně na krajinu. Vyzařuje teplo lásky - a to prospívá každému v jeho okolí. Není vyumělkovaná. Nemusí si ji vynucovat agresí. Má pochopení pro své okolí. Reaguje milosrdně, vlídně a zříká se tvrdých odsudků. Verena Kastová zde mluví o láskyplném postoji ke všemu - nejenom k nějakému konkrétnímu Ty. Láska pro ni není pouze citem působícím mezi lidmi. "Láska je primárně cit, který ve mně vyvře, který se mě zmocní; vždycky však zároveň hledá spojení s nějakým ty, ať už je to partner, věc, příroda nebo Bůh. Považuji lásku za cit, který oblažujícím způsobem spojuje to, co je oddělené, a přece ví, že musíme v posledku zůstat sami." Jedna žena mi vyprávěla, že v sobě po meditaci pocítila hlubokou něžnost ke všemu. Bylo právě jaro: mohla milovat všechno kolem sebe i v sobě - byla prostě naplněna láskou. To pro ni představovalo hlubokou spirituální zkušenost.

Člověkem s láskyplným životním postojem byl zřejmě stařec Zosima, jehož popisuje Dostojevský ve svém díle Bratři Karamazovi. Stařec pronáší následující výzvu: "Bratři! Nebojte se hříchu lidí, milujte bližního i v jeho hříchu, neboť něco takového se už podobá lásce Boží a převyšuje pozemskou lásku. Milujte celé stvoření Boží, celý svět i každé zrnko písku na zemi! Každý lístek, každý paprsek Božího světla mějte rádi! Milujte zvířata, milujte rostliny, milujte vše! Budeš-li však milovat každou věc, pojmeš i tajemství Boží, ve věcech skryté. Ono ti pak jednou svitne, a ty ho budeš pak poznávat stále více a bez ustání! A ty si pak zamiluješ celý svět v jeho jednotě - láskou všeobsáhlou!" Láska je pro Dostojevského vždy všeobsáhlá. Míří ke všemu, nikdy ne pouze k jednomu jedinci. Láska ve všem objevuje tajemství Boha, v každé lidské tváři, ale i v každém zrnku písku, v každém stéblu trávy. Dostojevský má zřejmě před očima člověka plného lásky, jemuž láska vyzařuje z očí, u něhož je přítomna v každém doteku, v každém slově, v každém pohledu, v každém pohybu. Pro Dostojevského tkví tajemství lidského života právě ve schopnosti čisté lásky, jak je patrná na Zosimovi a na nejmladšímu z bratří Karamazových - Aljošovi. Podle ruského spisovatele spočívá peklo "v bolesti, že už nejsme s to milovat". Kdo se však setkal s člověkem skutečně milujícím, zjistil, že ten neopovrhuje sám sebou, před čímž Zosima tolik lidí varuje. Vášnivá a krutá Grušenka Aljošovi říká: "Po celý svůj život jsem čekala na někoho takového, jako jsi ty; na to, že někdo jako ty přijde a všechno mi odpustí! A věřila jsem, že se najde někdo, kdo mě bude milovat, mě špatnou, a nejen za cenu mé hanby."

Dostojevský ve svých románech vykreslil ještě jiné dvě postavy, které ztělesňují tajemství lásky. Jejich prostřednictvím popisuje intenzivní a vášnivou lásku mezi mužem a ženou; touto láskou však prozařuje láska božská, jak nám zasvitla v Kristu. Jde o Soňu a Raskolnikova v románu Zločin a trest. Soňa jde za tímto vrahem do tábora nucených prací na Sibiři a ve své lásce na něho čeká. Očekává, že Raskolnikov bude svého činu litovat a podobně jako Lazarus vstane z mrtvých: tento biblický příběh o vzkříšení Lazara mu kdysi předčítala (vine se jako leitmotiv celým vyprávěním). Po mnoha setkáních dochází biblický příběh opětovného naplnění: "Sám nevěděl, jak to přišlo, ale náhle jako by ho něco chytlo a táhlo k jejím nohám. Plakal a objímal jí kolena. V prvním okamžiku se prudce ulekla a smrtelně zbledla. Celá se chvějíc, vyskočila a pohlédla na něj. Ale vmžiku pochopila všechno. V očích jí zasvítilo bezmezné štěstí; pochopila, už o tom nebylo pochyb, že on ji miloval, bezmezně miloval a že konečně přišel tento okamžik... Chtěli mluvit, ale nemohli. Slzy byly v očích jich obou. Oba byli bledí a vyhublí, ale v těchto nemocných, bledých tvářích zářily už červánky nové budoucnosti, plného vzkříšení k novému životu. Láska je probudila; srdce jednoho bylo nevyčerpatelným pramenem života pro srdce toho druhého. Rozhodli se trpělivě čekat. Ještě sedm let čekat. Tolik nesnesitelné trýzně a tolik bezmezného štěstí! Ale on vstal z mrtvých, cítil to zcela a naprosto svou novou bytostí; ona však - ona přece žila jen v něm!" V tom spočívá snad největší tajemství lásky: dokáže člověka vzkřísit ze smrti, dovede rozlomit pancíř viny a sebetrýznění a vynese na povrch nový život. Vrah, který se na své spoluvězně až dosud díval podmračeně, si je teď zamiloval. Dostojevský vykládá tuto Soninu lásku biblickým příběhem o vzkříšení Lazara. V něm proniká Ježíšova láska náhrobním kamenem, za nímž už čtyři dni ležel mrtvý Lazar, zavinutý do plátna. Láska odvalí kámen, který leží na mrtvém a zbraňuje mu v životu. Často jde o kámen vnitřního ztvrdnutí a zoufalství: protože lidé už nevěří v lásku, zatvrdí se a jsou chladní. Láska však proniká kamenem a mrtvý vstane z hrobu. Lásku mezi mužem a ženou nelze vylíčit mistrněji: může mrtvé opět osvobodit k životu a je nevyčerpatelným zdrojem života, silnějším než smrt.

V románu Zločin a trest se láska vydaří, v románu Idiot naproti tomu není pro lásku knížete Myškina na tomto světě místa. V Myškinovi vykreslil Dostojevský postavu Krista: stejně jako není Kristus chápán ve světě nenávisti a nemilosrdenství, nemá dnes šanci ani láska tak čistá, jak ji ztělesňuje naivní kníže Myškin. Nasťa Filipovna ovšem cítí, že by ji jeho láska mohla uzdravit, přece se však nakonec rozhodne pro Rogošina - a ten ji posléze zavraždí. Autor tu působivě naznačuje, že láska může zabíjet, není-li tak čistá a ryzí jako láska epileptického knížete Myškina. Když spatří zavražděnou ženu, kterou tak čistě miloval, znovu upadne do své nemoci. Ve světě, v němž je láska tak pervertována, že nekřísí, ale zabíjí, se čistá láska může zamaskovat jen nemocí. V tomto strhujícím románu se v nás snaží Dostojevský probudit touhu po ryzí a čisté lásce, jak ji podle vzoru Ježíše Krista ztělesnil kníže Myškin. Jen opravdová láska je schopna křísit k životu a uzdravovat zraněné.

Anselm Grün
Z knihy Bydlet v domě lásky
Vydalo Karmelitánské nakladatelství

MLADÝM

Žijeme v zemi, kde není stud, kde nic není hanba. Ztratili jsme směr a stali se z nás Bludní Holanďané

Jaroslav Max Kašparů

Všechny společnosti v dějinách, které se ocitly na prahu kolapsu, měly společné to, že se v nich vyšinuly mezilidské vztahy a přestaly fungovat na přirozených principech. Český rozhlas si pozval psychiatra, pedagoga, spisovatele, premonstrátského jáhna a esperantistu profesora Jaroslava Maximiliána Kašparů, kterému položil následující otázku: „Co dává tušit současný stav našich mezilidských vztahů o jejich vývoji do budoucna? Do jakých podob se bude vyvíjet naše rodina?

Lidé ztratili smysl pro orientaci a bloudí

Podívejme se třeba na Vánoce. Charakterizují je zejména tři slova: klid, pokoj a svátek rodiny. Bohužel ztratily svůj obsah a jsou naplněné vším možným jen ne tím, čím mají. Je to tím, že zhášíme jeden světlonosný kandelábr za druhým, zhášíme světlo zdravého rozumu a zhášíme světlo lidských vztahů. Všimněte si, že 24. prosince má otevřeno čím dál tím víc restaurací, a to proto, že lidé často nemají domov a pokud ho mají, je tam tak studeno. Vánoce pak raději tráví s kamarády než s otcem a matkou. Lidé ztrácejí smysl pro hodnoty a smysl pro orientaci. Naše společnost bloudí.

Současná doba překonala všechny vzdálenosti, ale nevytvořila žádnou blízkost

Jako společnost jsme si přivlastnili nové vlastnosti, které nás charakterizují:

1. Povrchnost

Naše společnost miluje povrchnost. Všimněte si: Povrchní vztahy. To je můj dennodenní chleba, kdy za mnou, jako k psychiatrovi, přicházejí rozladění manželé a řešíme jejich problémy. Máme tady povrchní názory. Lidé nepřemýšlí, ale přebírají názory.

Dále máme povrchní zábavu. Česká republika ztratila komiky a zůstali nám tu baviči. Komik potřebuje inteligentní posluchače, baviči stačí říct jedno dvě vulgární slova na jevišti a sál bouří nadšením.

Povrchnost je i ve vzdělání. Všechno jenom jako tak na povrchu.

Když půjdeme k rybníku, tak tam všechno mrtvé plave na povrchu a poklady jsou vždycky v hlubinách. Všechno, co je na povrchu, plave s proudem. Jen to, co je v hlubinách, má sílu plavat proti proudu.

2. Ztráta směru

Představte si loď. Její kapitán musí znát tři věci,

- námořní pravidla, aby nenarazil do jiné lodi a nepotopil se,
- techniku a znalost přístrojů
- a musí znát cíl a přístav a jeho jméno kam má doplavat.

My jsme v situaci, že máme na palubě dokonalou techniku, máme tolik právních předpisů, které nám říkají, jak máme plavat, abychom nenarazili, ale ztratili jsme jméno přístavu, kam máme doplout. Stali se z nás Bludní Holanďané na hladině lidské existence. Ti lidé, kteří ke mně chodí do psychiatrické poradny, neznají smysl života, smysl manželství, smysl mateřství a otcovství.

Proces postupného bloudění začal podle některých odborníků v době, kdy technika vyspěla natolik, že přesáhla člověka. Filosof Martin Heidegger napsal, že současná doba překonala všechny vzdálenosti, ale nevytvořila žádnou blízkost. S tím mohu jen souhlasit. Otec, který sedí u televize, ví, co se děje v Tararingapatamu na druhém konci planety, ale neví, co se odehrává v duši dítěte, které je ve vedlejším pokoji.

Žijeme v zemi, kde není stud, kde nic není hanba

Proces ztráty cíle a odcizování začal velmi pozvolně. Říká se tomu plíživý problém. Tento pojem je blízký psychiatrii. Když se nemoc vyskytne ze dne na den, tak je nápadná.

Pokud se například u mladého člověka schizofrenie vyvíjí pozvolnou formou, tak trvá strašně dlouho, než si toho někdo všimne. A my jsme se dostali do plíživé formy ztráty směru a zabředávání do povrchnosti a vklouzli jsme do třetího bludiště a to se nazývá záměna prostředku a cíle.

Proces odcizování se zrychluje, protože jsme ve spirále. Když něco běží ve spirále, tak se to nejenom zrychluje, ale i vzdaluje od středu

Když přirovnáme společnost k letadlu, tak my máme urči-

tou výšku, ale klesáme a každý člověk má v sobě určitý radar, který to cítí. Někdo ho má ale poškozený. Když se přibližujeme k zemi, stáváme se přízemními.

Chtělo by to nabrat výšku a to ve všem. Žijeme v zemi, kde není stud, kde nic není hanba. Podívejme se na naše politiky. A jakmile člověk ztratí stud, je mu všechno dovoleno.

Ztratili jsme schopnost rozlišovat šest základních věcí

Člověk, který je duchovní, má vytříbený radar pro rozlišování šesti věcí.

My ale postupně ztrácíme schopnost rozlišovat mezi:
- Dobrem a zlem
- Krásou a ošklivostí
- Pravdou a lží

Mnoho ošklivého je považováno za krásné, mnoho vylhaného za pravdu a mnoho zlého za dobro. A tento zmatek mi připomíná babylonskou věž. Tam si lidé přestali rozumět, protože přestali rozlišovat těchto šest věcí. A my jsme právě v této fázi.

Abychom se z této situace dostali, museli bychom zastavit parní válec, ten na rozdíl od motorky jede velice pomalu. A dlouho trvá, než se zastaví. Muselo by se mu postavit do cesty něco, co skutečně parní válec zastaví a pak bude nutné hodit zpátečku a to bude velmi bolestivé a některá generace to odnese. Věřím, že se válec zastaví, jen nevím o co.

Mnoho lidí má amputovanou část svého člověčenství

Člověk je tělo, duše a duch. My se staráme o tělo a duchovní věci, ale přestali jsme se starat o duši. Pokud nám ji někdo amputoval, jsme invalidní. Tu amputaci provedli jednak ideologie a jednak jsme si udělali tzv. autoamputaci. Moderní člověk se stydí za to, že by se měl projevit po stránce duchovní, že by měl hledat chrámy plné hodnot.

Pokud si člověk sám sobě neklade otázky, tak sám sobě amputuje třetinu lidství. Přestali jsme se tázat, bylo nám všechno jasné. A to je pýcha.

Záměna tradičních hříchů za bohulibé vlastnosti

Moderní člověk začal chápat tradiční hříchy po svém.
- Pýcha se změnila ve zdravé sebevědomí. Dnes nemůžeme někomu říct, že je pyšný.
- Lakomství je zákon ekonomiky
- Nestřídmost se změnila ve vyšší životní úroveň
- Závist se změnila v boj o spravedlnost
- Hulvátství se dnes pokládá za svobodu projevu
- Zanedbaná výchova dětí se pokládá za tvorbu jejich vlastního názoru
- Lenost se změnila v prokrastinaci nebo v sociální dávku

My jsme to jinak pojmenovali a považujeme ty vlastnosti jako dobré a ušlechtilé.

Horizontální materiální nutně souvisí s tím vertikálním tedy mravním. Nedávno se vyjádřil náš prezident, že nerad mluví o mravnosti, že tím se dneska ohání kdekdo. Takže, když vyrukujete dneska s morálkou, budete moralizovat, patřit do minulého století. Morálka dnes existuje pouze situační, neexistuje morálka obecná a každý má tu svoji morálku.

Ztratili jsme směr a stali se z nás Bludní Holanďané

Sobecká hluchota aneb každý vysílá a přijímá na jiné frekvenci

Trend, že se lidé se neposlouchají, každý je uzavřen jen sám do sebe a neslyší to, co mu říkají druzí, bych nazval sobeckou hluchotou. Je to vážný problém, protože bez komunikace není života ve vztahu. Člověk, i když není mezi lidmi, musí komunikovat aspoň sám se sebou.

Aby vaše rádio bylo dobře slyšitelné, musí si lidé naladit frekvenci, na které vysíláte. Lidé, když spolu často mluví, mají naladěnou jinou frekvenci a tak nejsou schopni se sladit. Mluví na sebe a nerozumí si. Je to hluchota způsobená růzností vln vysílače a přijímače.

Pro lidské originály neexistuje jednotné řešení, přesto ho vyžadujeme

Bůh tvoří originály a tudíž každý člověk na planetě je ojedinělý. Jenže lidé chtějí technokratické řešení jak u automechanika. Proto je tu tolik poradců, protože všichni chtějí radit a na všechno se chtějí zeptat.

Přestali jsme věřit svým vlastním názorům a stále si necháváme radit. Nedělejme to. Vraťme se k selskému rozumu.

Překvapuje mě, jak se lidé stále ptají na základní věci. Neuvažujeme obyčejným přirozeným selským rozumem, uvažujeme pod masáží nějaké firmy. Například nebudeš-li mít tento výrobek, Vánoce budou stát za houby.

(Pokračování příště.)

Rozhovor s Maxem Kašparu
podle www.rozhlas.cz
Dvojka Kupředu do minulosti

Obrácení vrchního římského rabína

Eugenio Pio Zolli,
původně Izrael Anton Zoller (1881–1956)

Dne 14. února 1945 přinesly největší světové informační agentury zprávu, že velký římský rabín prof. Izrael Zolli přijal křest v katolické církvi. Zolli se narodil roku 1881 v Polsku v obci Brody, v tehdejším rakouském záboru, v Haliči. Jeho matka pocházela ze známé rodiny učených rabínů a otec z bohaté rodiny Zollerů, majitelů textilky v Lodži.

Dětství

Už v nejranějších dětských letech kamarádil Izrael Zolli tak jako jiné židovské děti v Polsku s dětmi z katolických rodin. Později o tom napsal: „My, hebrejské děti, jsme měly rády své křesťanské kamarády a oni měli rádi nás. Nevěděli jsme nic o rasových rozdílech; věděli jsme, že máme odlišné náboženství, proto také, když byly hodiny náboženství, spěchal každý do jiné třídy. Když skončila hodina, znovu jsme se všichni setkali."

Izrael často přicházel do domu svého kamaráda Staška, kde ho s velkou láskou hostili. V jejich bytě visel na stěně veliký kříž. Izrael hleděl zamyšleně na Ježíše přibitého na kříž a kladl si otázky: Kdo je ten člověk visící na kříži? Proč ho ukřižovali? Na hodinách náboženství v židovské obci mu říkali, že Ježíš byl kacíř, poněvadž se jako člověk považoval za Boha, a proto byl odsouzen na smrt ukřižováním. Ale Izrael viděl, že stejně jako Stašek i jeho maminka a mnoho dalších vyznavačů ukřižovaného Ježíše byli velice vlídní lidé, plní nesobecké lásky. Jestliže oni mají ve svých srdcích takovou lásku, jak velikou lásku teprve musel mít Ježíš, v kterého oni věří! Svědectví jejich života směřovalo ještě výrazněji úvahy malého Izraele k Ježíšovi visícímu na kříži.

Myšlenka na Kristovo utrpení a smrt na kříži se u něj znovu s velkou silou přihlásila, když se v hebrejské škole učil o trpícím Jahvově služebníku z knihy proroka Izaiáše. Učitel ze židovské obce sice uváděl, že Jahvovým služebníkem je celý vyvolený národ nebo jeden z izraelských králů, ale přes to všechno myšlenky na Ježíše neopouštěly chlapce, který intuitivně pociťoval, že tím trpícím služebníkem z Izaiášovy písně je Ježíš přibitý na kříž.

Veliký vliv na Izraelovu náboženskou výchovu měla jeho matka, žena modlitby, plná nesobeckého posvěcování se službě jiným. Takto jí po letech psal: „Moje mámo, dnes rozumím a jsem nadšený Tebou i Tvojí duší; (...) také Ty, mámo, jsi jako ten trpící služebník z Bible." A znovu to, jak matka trpělivě a s láskou snáší utrpení, směřovalo úvahy dorůstajícího Izraele na mlčky trpícího Jahvova služebníka z Izaiášovy knihy.

Studia

Roku 1895 se Zollerova rodina odstěhovala a usadila se poblíž Lvova. Mladistvý Izrael se usilovně učil, aby získal oprávnění učit děti v židovské obci náboženství. Čím více získával teologické vědění, tím silněji se mu vracela otázka, zda Ježíš visící na kříži může být Mesiášem a skutečným Bohem. Nutilo ho to číst důkladně texty evangelia a analyzovat je. Porovnával a srovnával texty Bible hebrejské a Nového zákona. Četl komentáře rabínů a porovnával je s tím, co našel v Ježíšově učení. Ke svému úžasu objevil, že někdy rabínská exegeze ukazovala na sebezbožštění patriarchy Jakuba, který se bezděčně postavil do role Mesiáše, který má přijít. A tedy z úhlu vidění židovských rabínů nebyla myšlenka o Ježíšově božství až tak úplně nemožná k přijetí.

Po smrti milované matky začal Izrael studovat na univerzitě ve Vídni; později přešel do Florencie, kde studoval v Rabínském kolegiu a na Institutu vyšších studií. Studia ukončil doktorátem z psychologie a diplomy z judaistických věd, lingvistiky a filosofie. V roce 1913 se Izrael oženil s Adélou, která mu porodila dceru Doru. Žel, po čtyřech letech šťastného manželství Adéla nemocněla a zemřela. Pro Izraele to byl obzvlášť bolestný zážitek.

Hlavní rabín Terstu

V roce 1920 se Izrael oženil podruhé a byl jmenován hlavním rabínem Terstu. Jeho nová žena mu brzy porodila dceru Miriam. Roku 1933 dostal Izrael italské občanství a tehdejší fašistické úřady ho nutily, aby si změnil jméno Zoller na italsky více znějící Zolli. Tehdy byl také jmenován vedoucím katedry hebrejského jazyka a literatury na univerzitě v Padově. K jeho studentům patřil značný počet kněží a kleriků, které fascinovala jeho spiritualita, a modlili se za něj, aby přijal křest v katolické církvi.

Služební a rodinné povinnosti rabína zcela pohlcovaly. Ve volném čase se věnoval četbě Písma svatého, Starého i Nového zákona. Bylo mu stále zřejmější, že všechna proroctví a předpovědi Starého zákona se vyplnily v Novém. Už tehdy uvažoval o přijetí křtu v katolické církvi.

Stejně, jak se nořil do četby evangelia, rabiho Izraele stále více fascinovala osoba Krista. Vzpomíná, že jedenkrát, když psal odborný článek, najednou práci přerušil a začal vzývat Ježíše. Za nějakou chvíli vedle sebe spatřil jeho světlou postavu. Tak o tom píše ve svém životopise: „Zahleděl jsem se na něho po delší dobu a nepociťoval jsem znepokojení, ale zůstával jsem v naprostém duchovním klidu. (...) Netoužil jsem o tom s kýmkoliv mluvit, ale nepovažoval jsem to ani za obrácení. To, co se stalo, se týkalo pouze mne. Má hluboká láska k Ježíšovi a poznání, jaké jsem prožil, se netýkaly nikoho jiného; ani se mi tehdy nezdálo, že by znamenaly změnu

náboženství. Ježíš vstoupil do mého nitra jako host, přivolaný a vytoužený. (...) Považoval jsem se za Hebrejce, poněvadž jsem byl od narození Hebrejec, a zároveň jsem miloval Ježíše Krista. Zdálo se mi, že ani židovství, ani křesťanství nejsou v rozporu s mou láskou k Ježíšovi. Ježíš byl přítomný ve mně a já v Ježíši." To byl pro rabína Izraele Zolliho mystický zážitek reálné přítomnosti zmrtvýchvstalého Pána, který měl vliv na celý jeho život. Tehdy ještě nechápal, že přijmout osobu Ježíše znamená stát se částí jeho mystického Těla, jímž je katolická církev.

Hned po přijetí křtu Zolli napsal toto: „Obrácení spočívá v odpovědi na Boží výzvu. Člověk nekonvertuje ve chvíli, kterou si sám vybere, ale v tu hodinu, kdy se mu dostává Božího pozvání. Když je pozvání vyslyšeno, tomu, kdo je dostal, zbývá jen jediné: být poslušný."

Během své vědecké práce přišel rabín Izrael Zolli jako vynikající znalec semitských jazyků na mimořádně významná odhalení. Potvrdil zejména, že řecký text evangelia ukazuje na existenci ranějších hebrejských zdrojů, z nichž tyto řecké texty pocházejí. O mnoho let později to potvrdili takoví katoličtí biblisté jako Jean Carmignac a Claude Tresmontant. Má to obrovský význam, poněvadž poukazuje na věrohodnost opisů evangelia: že podávají podrobné zprávy o tom, co se odehrálo, v souvislosti s kulturou a přesvědčením tehdejšího Izraele.

V roce 1938 Zolli vydává knihu *Il Nazareno* (Nazaretský), v níž prokazuje jednoznačně, že Ježíš je Bohem ohlášený Mesiáš. Překvapivý je fakt, že židovské prostředí vůbec nereagovalo na to, co ve své knize Zolli o Ježíši napsal.

Vrchní římský rabín

V roce 1939 přijal Zolli jmenování na nezvykle prestižní pozici – stal se vrchním rabínem Říma a ředitelem kolegia rabínů. Blížila se doba krutého pronásledování židovské obce. Židé v Římě byli tehdy výrazně rozděleni. Většina z nich byla přesvědčena, že jim ze strany Němců nic nehrozí, protože doufali, že jejich známosti ve vládnoucích vrstvách jsou dostatečnou zárukou pro jejich bezpečí.

V dramatickém válečném období sehrál rabín Izrael Zolli neobyčejně významnou roli při záchraně židovského společenství v Římě před úplným vyhlazením. Toto společenství bylo rozděleno na antifašisty a ty, kdo kolaborovali s mocí. Několik týdnů před obsazením Říma německým vojskem obdržel rabín Zolli důvěryhodné informace, že Němci plánují úplnou likvidaci židovského obyvatelstva. Obrátil se tedy s výzvou na předsedu Svazu židovských obcí Almanasiho, aby přikázal evakuaci Židů, kteří žijí v Římě. Almanasi však výstrahu podcenil a tvrdil, že Zolli přehání, že vyvolává rozruch a neklid. Vrchní římský rabín však nepřestával informovat o blížícím se nebezpečí, proto vyzval ke zničení všech registrů jmen a adres Židů, k uzavření synagogy a úřadů obce; zároveň vybízel hledat záchranu v klášterech a na farách. Jeho výzvy ale byly znevažovány. Předsedající Židovské obce v Římě Ugo Foa se rabínovi Zollimu vysmíval a radil mu, aby si v lékárně koupil lék na nedostatek odvahy.

Od prvního dne okupace Říma německými vojsky, tedy od 8. září 1943, se židovská obec nacházela v kritické situaci. Německý velitel SS Herbert Kappler 27. září požadoval, aby mu během 24 hodin odevzdali 50 kilogramů zlata; zároveň pohrozil, že pokud zlato nedostane, budou okamžitě deportováni všichni muži židovského původu. Několik hodin před uplynutím lhůty se podařilo sebrat pouze 35 kilogramů zlata. Chybělo tedy 15 kilogramů. Za této dramatické situace se rabín Zolli obrátil s prosbou o pomoc na papeže Pia XII. Aby se do Vatikánu dostal, musel zmást německé policejní služby, proto se přestrojil za inženýra, který dohlíží na stavební práce. Když se mu podařilo dostat se do úřadu státního sekretariátu Apoštolského stolce, poprosil o půjčku 15 kilogramů zlata a svoji prosbu zdůvodnil tím, že „Nový zákon neopomíjí Starý". Papež Pius XII. bez váhání poručil předat římskému rabínovi balík s 15 kilogramy zlata. Zolli jej urychleně předal předsedajícímu židovské obce spolu s dopisem, v němž napsal, že kdyby Němci vyžadovali rukojmí, má on být uveden na tom seznamu jako první.

Německým okupantům se nedalo věřit. Ačkoliv jim předali 50 kilogramů zlata, v noci z 15. na 16. října 1943 vydal velitel Kappler rozkaz uvěznit 8 000 Židů. Když se o tom dozvěděl papež Pius XII., ostře protestoval. Němcům se toho dne podařilo uvěznit asi tisíc židovských mužů, žen a dětí, které vyvezli do vyhlazovacích táborů; ostatní utekli a ukryli se. Ugo Foa, předsedající židovské obce, se teprve tehdy přesvědčil o smrtelném nebezpečí, které hrozilo všem Židům. Tak strašně se vyděsil, že se vůbec nestaral o osud uvězněných, ale okamžitě utekl do Livorna spolu se svými dětmi. V těchto dramatických chvílích se rabín Zolli modlil: „Pane, dovol mi zemřít spolu s druhými kdy a jak ty chceš, a ne tak, jak to chtějí Němci. Buď milosrdný ke všem lidem."

Zolli se obával uvěznění, proto se s ženou a s dcerkou museli v Římě ukrývat, často za velmi obtížných podmínek. Mnohokrát museli změnit místo svého úkrytu. Zolli mohl tehdy sám vidět, s jak obrovským hrdinstvím, s nasazením vlastního života kněží, řeholníci, řádové sestry i katoličtí laici ukrývali Židy v klášterech, v seminářích, na farách i v soukromých domech. Hlavním iniciátorem akce záchrany Židů byl papež Pius XII., který vydal zvláštní provolání s výzvou, aby jim byla poskytnuta veškerá pomoc. Ve svém životopise Zolli napsal: „Už není žádného místa bolesti, kam by se nedostal duch papežovy lásky. Bylo by možné sepsat tlusté knihy o nejrůznější pomoci poskytnuté zásluhou Pia XII." Rabín ale předvídal, že se v budoucnu najdou lidé, kteří budou bezdůvodně a žlučovitě papeže obviňovat. Takto psal své ženě v roce 1945: „Uvidíš, že jednou papeže Pia XII. obviní, že svět mlčel k nacistickým zločinům."

Po osvobození Říma spojeneckými vojsky se Zolli znovu ujal svých povinností vrchního rabína. V červenci 1944 celebroval slavnostní modlitby v římské synagoze, které byly přenášeny rádiem; tehdy veřejně vyjádřil vděčnost papeži Piovi XII. i prezidentovi Spojených států za pomoc poskytnutou Židům v době fašistického pronásledování.

Dne 25. července 1944 se Zolli vydal na soukromou audienci k papeži Piu XII., aby mu poděkoval za neobyčejně obětavou angažovanost při pomoci Židům a aby do papežových rukou předal poděkování římským katolíkům světským i duchovním, kteří s ohrožením vlastního života a s velkou obětavostí skrývali tisíce Židů a poskytovali jim všestrannou pomoc.

Zolli velmi trpěl kvůli pokrytecké povaze Uga Foy, předsedajícího židovské obce v Římě, který popřel, že od papeže obdržel 15 kilogramů zlata prostřednictvím vrchního římského rabína. Foa lživě tvrdil, že Zolli nikdy nevaroval židovskou obec před nebezpečím likvidace Němci. Ten člověk šel ještě dál a obvinil jmenovitě Zolliho, že během německé okupace zanedbával své povinnosti rabína a nestaral se o židovské společenství jemu svěřené. Hned po osvobození, v červenci 1944, se Ugo Foa odvážil Zolliho odvolat z funkce vrchního rabína. Avšak americký komisař Říma Charles Poletti toto rozhodnutí okamžitě zrušil a sesadil z místa Uga Fou, přičemž zároveň rozpustil Radu židovské obce, kterou dosadila ještě fašistická vláda. Zolli se vrátil do funkce vrchního rabína.

Křest

Pán Ježíš dával Zollimu jasně na srozuměnou, že doba jeho služby v synagoze se už chýlí ke konci. V říjnu 1944, na svátek smíření Jom kipur, vedl rabín slavnostní modlitby v synagoze. Během nich v jedné chvíli spatřil světlou postavu Krista oděného v bílý šat. Ve svém srdci tehdy uslyšel hlas, který říkal: „Jsi tady naposledy." Večer doma mu řekla žena: „Dnes, když jsi byl před archou Tóry, se mi zdálo, že jsem viděla bílou postavu Ježíše, který položil ruce na tvoji hlavu, jako by ti žehnal." Zolli vzpomíná: „Byl jsem překvapen, ale nadále velmi klidný. Dělal jsem, že nevím, o čem mluví. Zopakovala své vyprávění ještě jednou slovo za slovem. Najednou jsme uslyšeli hlas naší dcery Miriam, volala zdaleka: „Táto!" Zašel jsem do jejího pokoje a zeptal se, co se děje. „Mluvili jste o Ježíši Kristu," odpověděla. „Víš, táto, zdálo se mi dnes, že jsem viděla vysokého Ježíše v bílém, ale nepamatuju si, co bylo potom." O několik dní později jsem složil svůj úřad v židovské společnosti."

Pro vrchního římského rabína to bylo zřetelné znamení, že ho Kristus prosí, aby neotálel s posledním rozhodnutím – přijmout křest v katolické církvi. Zolli tedy rezignoval na místo vrchního rabína Říma a poté se vypravil za jezuitou profesorem Paolem Dezzym z Gregoriánské univerzity s prosbou, aby ho připravil na přijetí křtu, ale naprosto diskrétně a bez jakékoliv publicity.

Zolliho demise byla pro všechny obrovským překvapením. Prezident Židovské jednoty ji přijal s velkým zármutkem a nabídl mu, aby se tedy ujal místa ředitele Rabínského kolegia. Ale on rozhodně odmítl. Prezident vyjádřil svůj údiv a velké zklamání z toho, že toto jmenování nepřijal, poněvadž profesor Zolli byl nejvhodnější osobou pro tuto funkci. Aby nevzbuzoval nepřátelské reakce, Zolli nezveřejnil hlavní důvod svého odmítnutí. Takto se uvolnil od veškerých vnějších povinností a společně se svou ženou Emmou a dcerou Miriam se začal připravovat na přijetí křtu.

Po několikatýdenní přípravě přijal vrchní římský rabín se svou ženou 13. února 1945 křest v chrámu Matky Boží Andělské. Aby zabránili možnému rozruchu způsobenému přítomností novinářů, ke křtu došlo v soukromé kapli u sakristie onoho kostela. Křtu bylo přítomno pouze patnáct naprosto důvěryhodných lidí. Izrael Zolli si zvolil jméno Eugenio a jeho žena jméno Marie. Jejich dcera Miriam udělala za několik měsíců totéž.

Po svém křtu Zolli říkal, že se nepovažuje za obráceného Žida, ale za naplněného, poněvadž katolická církev je vyplněním slibu, kterým je židovství. Objasňoval, že Starý zákon je zašifrovaný telegram, který Bůh lidem poslal, a že jediným kódem a šifrovacím klíčem k úplnému přečtení jeho obsahu je Ježíš Kristus, který je skutečným Bohem a skutečným člověkem.

Jako očitý svědek holokaustu zdůrazňoval, že na jeho vzniku se podílelo odmítnutí křesťanství fašistickou ideologií. Po skončení války Zolli napsal: „Jsem přesvědčen, že po té válce bude jedinou možností, jak se vzepřít silám ničení a jak obnovit Evropu, přijetí katolicismu, to znamená ideje Boha a lidského bratrství v Kristu, a ne bratrství opírajícího se o rasu a nadlidi, poněvadž „není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši." (Gal 3,28)

První noc po křtu zatelefonoval Eugeniovi Zollimu korespondent informační agentury ze Spojených států a ptal se, zda doopravdy přijal křest v katolické církvi. Zolli to potvrdil. Následujícího dne otiskly všechny nejvýznamnější deníky v USA a v Evropě zprávu, že vrchní římský rabín přijal křest v katolické církvi.

Když se informace o jeho přestupu ke katolické církvi rozšířila, Zolli začal dostávat telefonáty plné výhrůžek a nadávek. Hebrejský měsíčník vyšel ve smuteční grafické úpravě a v římské synagoze byl nařízen smutek a několikadenní půst, jak bývá zvykem po smrti rabína. Zolliho jméno bylo vymazáno ze seznamu vrchních římských rabínů tak, jako by nikdy neexistoval. V židovském tisku se objevily články, které představovaly obráceného rabína jako nezodpovědného člověka a zrádce židovského národa. Eugenio Zolli odpovídal, že nikdy judaismus neodmítl, neboť katolická církev je korunou synagogy a celý Starý zákon se naplňuje v osobě Mesiáše – zmrtvýchvstalého Krista. Zolli z celého srdce odpustil všem, kdo ho obviňovali, omlouval je, že to nedělali ze zlé vůle, že to bylo způsobeno nedostatkem poznání a lidskou slabostí. Situace byla natolik napjatá, že se Eugenio musel urychleně vystěhovat ze svého bytu poblíž synagogy. Jeho žena s dcerou našly útulek v jednom z klášterů a on bydlel dočasně na Gregoriánské univerzitě.

Papež Pius XII. je v té době přijal při soukromé audienci. Vzrušeně, s velikou radostí děkovali Svatému otci a při té příležitosti vyjádřili svoji lásku ke všem Židům i slova odpuštění pro všechny odpůrce. „Od chvíle křtu," říkala Emma-Marie, „nedokážu nikoho nenávidět, miluji všechny."

Když profesor Eugenio Zolli dočasně pobýval na Gregoriánské univerzitě, navštěvovali ho tam jak přátelé, tak i odpůrci. Přijížděli tam rovněž vlivní američtí Židé, kteří ho přemlouvali, aby se vrátil do náruče judaismu, a nabízeli mu za to takovou částku peněz, jakou si jen bude přát. Zolli však s velikým klidem, ale zato rozhodně odmítl. Hlásili se k němu tehdy také prominentní protestanti, kteří ho vybízeli, aby jako vědec biblista prokázal, že dogma o papežském primátu nemá opodstatnění v Písmu svatém. Zolli jim odpověděl napsáním knihy s názvem *Petrus*, v níž poukázal na biblické základy pravdy o primátu svatého Petra a každého papeže. Zolli napsal o protestantismu: „Poněvadž protestování není svědectvím, nehodlám nikoho znepokojovat otázkou: „Proč čekat 1500 let na to, aby se protestovalo?" Katolická církev byla po patnáct století uznávána celým křesťanským

světem za skutečnou církev Boží. Nikdo nemůže bez ostychu škrtnout těch 1500 let a říct, že církev katolická není církví Kristovou. Mohu přijmout jenom tu církev, hlásanou všemu stvoření skrze mé předky, skrze dvanáct apoštolů, kteří stejně jako já vyšli ze synagogy."

Před úsvitem

K obrácení vrchního římského rabína rozhodující měrou přispěla jeho hluboká, vytrvalá modlitba spojená s meditací o textech Písma svatého Starého i Nového zákona. Během takové modlitby osobně potkával Božskou Osobu ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista.

Takto psal ve svém životopise: „Každého večera jsem namátkou otevíral Bibli a hledal k meditaci vhodný text ze Starého nebo Nového zákona. Četl jsem všechno, co jsem našel, bez ohledu na to, kde se to nacházelo. Takto se Ježíšova osoba a jeho učení staly pro mě tím nejdražším, aniž by to někdy mělo chuť zakázaného ovoce."

Studium textů Písma svatého Starého i Nového zákona a nejrůznější životní zážitky přivedly Zolliho k odhalení, že proroctví o trpícím služebníkovi Jahveho ze čtyř písní proroka Izaiáše (42,1–7; 49,1–5; 50,4–9; 52,13–53,12) se vyplnila v Ježíši Kristu.

K tomuto přesvědčení došel Eugenio Zolli po mnoha letech modlitby a studia. V exegezi textů Starého zákona mu pomáhala dokonalá znalost hebrejského jazyka a biblické řečtiny. Výsledkem tohoto bádání bylo Zolliho přesvědčení, že služebník vylíčený v Izaiášově knize nemůže být nikdo jiný než Ježíš Kristus, který zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. „Takto jsem se," napsal, „po dlouhých studiích, přemýšlení o životě v judaismu Starého zákona, v jistou chvíli objevil v křesťanství Nového zákona. Musel jsem poctivě přiznat, že jsem se stal křesťanem, a proto jsem začal v důsledku toho usilovat o přijetí křtu."

Přejití profesora Zolliho do katolické církve nebylo odtržením od minulosti, ale pokračováním cesty spásy. Když ho začali obviňovat ze zrady judaismu, odpovídal zarmoucen: „Mám čisté svědomí, nic jsem nezapřel. Copak Bůh svatého Pavla není také Bohem Abraháma, Izáka a Jákoba? Svatý Pavel se obrátil. Copak tím opustil Boha Izraele a přestal ho milovat? Bylo by absurdní toto tvrdit."

Od přijetí křtu se profesor Zolli s velkou horlivostí denně účastnil eucharistie a mnoho času trávil modlitbou před Nejsvětější svátosti ve svém farním kostele a v univerzitní kapli na Gregorianu. Na jeho psacím stole stál vždy kříž a vyjádřením jeho mariánské zbožnosti byla ikona Matky Boží, před kterou vždycky svítila svíčka. Eugenio Zolli vstoupil do třetího řádu svatého Františka a často vyjadřoval svou velkou radost z toho, že je křesťanem. Psal: „Vy, kteří jste se narodili v katolickém náboženství, vůbec nechápete, jak obrovský poklad je katolická víra a Kristova milost, kterou vlastníte už od dětství. Někdo, kdo jako já došel k milosti víry po dlouhé době hledání, náležitě oceňuje velikost toho daru a zažívá obrovskou radost z toho, že je křesťanem."

Za několik měsíců po přijetí křtu našel Zolli byt na jednom vzdáleném římském sídlišti. Mohl pak zase bydlet společně s ženou a s dcerou. Z iniciativy papeže Pia XII. byl jmenován profesorem Papežského biblického ústavu v Římě a přednášel hebrejský jazyk a literaturu. Často ho zvali, aby se svými přednáškami hostoval na různých univerzitách v Evropě i ve Spojených státech. Jeho apoštolská horlivost se přirozeně orientovala na staré souvěrce, poněvadž velmi toužil po tom, aby jim přiblížil pravdu o Kristově zmrtvýchvstání. Obzvláštní péči věnoval nově obráceným Židům, podporoval je duchovně i materiálně.

Jakožto člověk vědy se věnoval svému apoštolátu prostřednictvím publikování četných článků a knih v Itálii i v zahraničí. Svoji poslední přednášku na téma spravedlnosti a Božího milosrdenství proslovil ve Vallicelli v lednu 1956. Měl nemocné srdce. Několik týdnů před svou smrtí předpověděl, že ho Pán Ježíš vezme z tohoto světa v nejbližší první pátek v měsíci. Tato předpověď se splnila: Eugenio zemřel v nemocnici na první pátek v měsíci, 2. března 1956 v 15 hodin, v čase, kdy zemřel Kristus. Když na úmrtním loži dostával svaté přijímání, řekl: „S důvěrou, úplně se odevzdávám Pánovu milosrdenství."

V závěru svého životopisu Zolli napsal: „V duši každého z nás žije Kristus, Kristus, který je cesta k Bohu. Žije v nás, a my Ho popíráme. (...) Člověk nežije dobrý život, když nežije plně v Kristu."

Eugenio Zolli našel největší poklad – zmrtvýchvstalého Ježíše Krista, který v katolické církvi učí, uzdravuje, odpouští všechny hříchy a dává život věčný. Člověk nikdy nenajde své štěstí, jestliže neodevzdá celý svůj život Ježíšovi, jestliže nepřijme obtíže cesty jít spolu s ním životem cestou přikázání a evangelia. Každý katolík má denně děkovat za ten obrovský dar, kterým je milost víry, nebo má prosit za její rozmnožení.

Nejjistější průvodkyni na cestách víry je Maria, Matka Ježíšova i Matka naše. Každého dne se jí svěřujme, aby nás dovedla k Ježíši. Kdo se denně modlí, dostává Boží lásku, čili to všechno, co potřebuje ke štěstí. Kdo se přestane modlit, ztrácí všechno: víru a v důsledku i věčný život. Je tedy třeba si vypracovat takový režim, aby si člověk zvykl modlit se pravidelně v určitou denní dobu růženec i korunku k Božímu milosrdenství, najít si denně čas na četbu Písma svatého, a také na účast na mši svaté a na adoraci Nejsvětější svátosti.

Největší životní tragédií je setrvávání ve smrtelných hříších, proto je zapotřebí se hned z každého hříchu pozvednout ve svátosti Božího milosrdenství, abychom tak vždycky byli ve stavu milosti posvěcující. Svědectví života Eugenia Zolliho ukazuje na neobvyklou aktuálnost slov Písma svatého: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení." (Řím 10,9–10) „Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího." (Jan 3,18)

P. Mieczyslaw Piotrowski TChr
Miłujcie się! 4/2012
Překlad podle Světla 1-3/2015

Young People and Faith

It is a joy for me to be with you this morning. I want to express the love and the hopes of the Church for you. And I want to encourage you, as Christian citizens of this country, to offer yourselves passionately and honestly to the great work of renewing your society and helping to build a better world.

Today I would like to suggest three key areas where you have a significant contribution to make to the life of your country.

The first of these is the challenge of integrity. One of the greatest challenges young people face is learning to love. To love means to take a risk: the risk of rejection, the risk of being taken advantage of, or worse, of taking advantage of another. Do not be afraid to love! But in love, too, maintain your integrity! Here too, be honest and fair!

In the reading we have just heard, Paul tells Timothy: "Let no one have contempt for your youth, but set an example for those who believe, in speech, conduct, love, faith, and purity" (1 Tim 4:12). You are called, then, to set a good example, an example of integrity.

Naturally, in doing this, you will encounter opposition, negativity, discouragement, and even ridicule. But you have received a gift which enables you to rise above those difficulties. It is the gift of the Holy Spirit. If you nurture this gift by daily prayer and draw strength from sharing in the Eucharist, you will be able to achieve that moral greatness to which Jesus calls you.

You will also be a compass for those of your friends who are struggling. I think especially of those young people who are tempted to lose hope, to abandon their high ideals, to drop out of school, or to live from day to day on the streets....

A second key area where you are called to make a contribution is in showing concern for the environment. You are called to care for creation not only as responsible citizens, but also as followers of Christ! We need to see, with the eyes of faith, the beauty of God's saving plan, the link between the natural environment and the dignity of the human person.

Men and women are made in the image and likeness of God, and given dominion over creation (cf. Gen 1:26-28). As stewards of God's creation, we are called to make the earth a beautiful garden for the human family. When we destroy our forests, ravage our soil and pollute our seas, we betray that noble calling.

A final area in which you can make a contribution is one dear to all of us. It is care for the poor. No matter how much or how little we have individually, each one of us is called to personally reach out and serve our brothers and sisters in need.

Here I would say a word of encouragement and gratitude to those of you who choose to follow our Lord in his poverty through a vocation to the priesthood and the religious life...(You) make a difference. It is a difference that is so desperately needed, and one for which you will be richly rewarded by the Lord. For, as He has said, "You will have treasure in heaven" (Mk 10:21).

Twenty years ago, in this very place, St. John Paul II said that the world needs "a new kind of young person" - one committed to the highest ideals and eager to build the civilization of love.

Be those young persons! Never lose your idealism! Be joyful witnesses to God's love and the beautiful plan He has for us, for this country and for the world in which we live.

Please, pray for me. God bless you all!

By Pope Francis
Sports field of Santo Tomás University, Manila

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield. IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield. IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Mladá Boleslav: (not just) a city of cars

Do you want to know the city that is home to one of the most modern European carmakers, Škoda? Mladá Boleslav is a city in the Central Bohemian Region of the Czech Republic, on the left bank of the Jizera river about 31 miles northeast of Prague. Nowadays, the Mladá Boleslav area is one of the economically most vibrant areas of the country. However, it is not just a city of cars, but also has an attractive historic center.

The city was founded in the second half of the 10th century by King Boleslav II as a royal castle. As there already was a castle known as Boleslav near Prague, this new castle was named *Mladá* (*young*) to distinguish it from the older Boleslav, which late became known as Stará Boleslav (*Old Boleslav*).

In the 16th century the city was a leading centre of the Unity of the Moravian Brethren and was well prospering when the humanist Bohuslav Hasištejnský of Lobkowicz allowed his burghers to purchase their freedom. The prosperity of the time is reflected in a number of well-preserved Renaissance houses, the Town Hall, the Protestant Church of the Czech Brethren, and the other municipal churches (the Virgin Mary and St. Havel), as well as the water tower (reconstructed in the 18th century). The bell-making and book-making trades were active here, as well as the book printer. This Protestant city (a royal city from 1600) flourished until the Thirty Years War. Building activities resumed in the 18th century, and the city once again returned to economic prosperity. This continues today, primarily due to the automobile industry, which has been successfully developing here since 1905. Thanks to the factory, Mladá Boleslav now belongs in the richest Czech cities.

Škoda Museum Mladá Boleslav

Škoda Museum Mladá Boleslav

The massive castle, which was built in the second half of the 10th century, contains exhibitions of the Museum of Mladá Boleslav. The tourists can learn about the earliest history of the city in the medieval palace Temple and they can enjoy these unique exhibits using interactive multimedia programs. They can also visit and appreciate Old Town Square with picturesque arcades. It will lead them around all the points of interest in Mladá Boleslav.

Life in Mladá Boleslav has been greatly influenced by the founder of Škoda automaker, book seller, able organizer and manager Václav Klement (1868-1938) and talented mechanic and engineer Václav Laurin (1869-1930). The automaker celebrated one hundred years of uninterrupted production by opening Škoda Auto Museum in the renovated buildings of its first factory Laurin & Klement.

The following brief historical overview demonstrates how quickly the company developed after its founding:

1895: In a workshop at No. 149 Prague Street, Mechanic Václav Laurin and book merchant Václav Klement began manufacturing bicycles under the brand name Slavia. The newly formed company had an additional 5 employees plus its founders.

1896: The Laurin and Klement company produced a number of bicycles of their own construction, offering a 2-year warranty on their products.

1898: The Laurin and Klement company had 32 employees, and their new manufacturing facility occupied an area of 1100 m².

1899: In Prague, Václav Laurin and Václav Klement presented reporters with their first motorcycles – machines bearing European parameters, the first in all of Austria-Hungary and Germany.

1905: The first automobiles of Laurin & Klement were born – model Voiturete A with a 7-horsepower two-cylinder motor. The company now employed a staff of 355, and the manufacturing facilities now occupied an area of 8000 m².

Among other famous personalities coming from this city, let's mention Adina Mandlová, actress, František Gellner, important poet or athlete Jan Železný, three-time Olympic gold medalist and three-time world champion in the javelin, and Martin Havlát, NHL player for the New Jersey Devils.

Nikola Štěrbová
Česká republika

Last model of Škoda Fabia

Photo on back page:
The Castle and City of Mladá Boleslav

